

“Daudz tas nav, bet tas ir viss!” Imants Ziedonis

Pirmais virtuālais “Latviešu vakars” sasniedz vairāk kā simt klausītājus un dalībniekus no 15 valstīm un liek pamatus jaunai kustībai latviešiem visā pasaulē

LAURA PUTĀNE

Maija pēdējā piektdienā Vācijas latviešu kultūras biedrība “SAIME” sadarbībā ar “Kartupeļu lauka Radio” ielūdza uz pirmo “Latviešu vakaru”, kam par iedvesmu tika ņemta jaunlatviešu tikšanās Tērbatā, kur rindās bija tādas personības kā Krišjānis Barons, Juris Alunāns un Krišjānis Valdemārs. Gan toreiz, gan tagad šāda kopā būšanas vakara ideja ir: “vairāk turēties kopā, izrunāties par šām un tām lietām, kas mūsu tautai varētu derēt par prāta cilāšanu, un tādā modē mēs, latvieši, jo dienas varētu vairāk uz priekšu tapt.”

Un tā, 29. maija pievakarē, vairāk nekā simt latviešu no 15 valstīm tikās zoom vidē, kurām Facebook mājaslapā, “Kartupeļu lauka Radio” profilā pievienojās vēl ap diviem tūkstošiem skatītāju. Pasākums notika četrās daļās, ar tiešraidi un moderāciju no Imanta Ziedoņa mūzeja, Ziedoņa bibliotēkas Sporta ielas kvartālā Rīgā. Vakara vadību un moderāciju uzņēmās Emīls Lukjanskis, “Kartupeļu lauka Radio” vadītājs.

Pirmajā daļā – kas domāta kā izzinoša un pētoša – dalībnieki uzzināja vairāk par Krišjāņa Barona dzīvi un darbiem, gan par viņa studiju gaitām, gan latviešu vakariem, gan Dainu skapja idejas īstenošanu. Šo stāstu, ko pati stāstītāja Žanete Grende, fonda Viegli padomes priekšsēdētāja, nosauca par populārzinātnisku referātu, ar lielu aizrautību klausījās gan lieli, gan mazi. Fonds Viegli ir uzsācis kustību, ejot

Renārs Kaupers un Jānis Holšteins-Upmanis (Goran Gora)

dzejnieka Imanta Ziedoņa pēdās, meklējot personības un izcilus latviešus arī ārpus Latvijas. Tāpēc ar šo vēlamies arī aicināt ārpus Latvijas dzīvojošos meklēt pēc personībām un par tām pastāstīt, iespējams, kādā no nākamajiem Latviešu vakariem!

Vairāk informācijas: fondsviegli.lv

Otrajā vakara daļā notika Prāta spēles, ko bija sagatavojuši “Ziedoņa klase” un lieliskā skolotāja Elizabete Pavlovska, kurā sūtīja sveicienus pēdējā skolas dienā Latvijā. Saglabājot skolotājas stingrību un apvienojot to ar brīnišķīgu humoru, viņa visiem zoom skolēniem septiņās kārtās pārbaudīja zināšanas par Latvijas filmām, mūziku u.c., kā arī lika minēt Imanta Ziedoņa dzejas citātus un Latvijas pilsētu nosaukumus.

Pēc Prāta spēlēm notika sirsnīga sadziedāšanās kopā ar Renāru Kauperu un Goran Goru. Jā, tik tiešām sadziedāšanās, jo dziesmu vārdi katram bija pieejami un izvēlēto dziesmu repertuārs visiem zināms un sirdij tik tuvs, ka pat nedziedātājs sāka dziedāt līdzī.

Un tad sākās latviešu diskotēka! *Kartupeļu lauka Radio* studijā darbojās DJ Artūrs Pudāns, kurš atskaņoja tikai latviešu mūziku, kā arī dalībnieku jau iepriekš iesūtītas dziesmas. Arī dalībnieki savās mājās bija pārūpējušies par disko noskaņu – ar gaismu bumbām, ar vietu dežošanai. Un neskatoties uz to, ka tehnika ik pa brīdim izstrādāja savus jokus vai pārķarsa, līdz pat pusnaktij (pēc Latvijas laika) tika dancots, čatots un čalots!

Imants Ziedonis teiktu: *Mums tālu nav jāiet un nevajag iet, / Dod man no sevis tikai mazliet. / No visa - mazliet tikai neizris. / Un daudz tas nav, bet tas ir viss!*

Paldies visiem, kas piedalījās šajā pirmajā “Latviešu vakarā”! Paldies fonda Viegli radošajai un tehniskajai komandai, kas šo tiešsaisti padarīja iespējamu un tik saturiski bagātu!

Seko jiet līdzī informācijai medijos, kad gaidāms nākamais “Latviešu vakars”!

“Latvijas zelts” diplomātei Aina Nagobads Ābolai – 100

7. lpp.

Bērni raksta par Sibīriju. 1941. gada 14. jūniju pieminot

7. lpp.

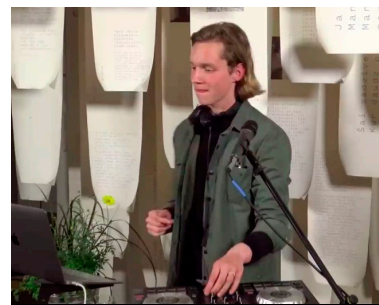
3x3 kustība neapsīkst

10. lpp.

UZZIŅAI

Kuldīgā, Ventas krastā, netālu no platākā ūdenskrituma Eiropā – Ventas rumbas ir kartupeļu lauks, kur aug kulturāli kartupeļi... Kartupeļu lauks Kuldīgā atgādina par Imanta Ziedoņa pārtaicīgo literāro darbu *Kurzemīte*. Kulturāli kartupeļi ir nevis tāpēc, ka kartupelis ir trešā nozīmīgākā augu kultūra pasaules lauksaimniecībā, bet šie kartupeļi atšķiras no pārējiem savas sugasbrāļiem ar to, ka tie aug, klausoties radio – *Kartupeļu lauka Radio (KLR)*.

Imanta Ziedoņa mūzejs kopā ar fondu Viegli iedzīvina Imanta Ziedoņa vērtības par cilvēkiem un kultūru ar KLR palīdzību. KLR ir medijs stāstiem un izklaidei, kas radīts, lai

atskaņotu labu mūziku, ziņotu par svarīgāko Latvijas kultūras dzīvē, raidītu izcilu cilvēku vērtīgas domas, meklētu skaistāko no Latvijas dotā un palīdzētu tam parādīties.

Lejupielādē KLR arī mobilajās lietotnēs: *Android* lietotājiem: <https://ej.uz/AndroidKLR>, *iOS* lietotājiem: <https://ej.uz/iOSKLR>

Tērbatas Universitāte (1856-1860)

Viena no vecākajām un labākajām Universitātēm Cariskajā Krievijā 19.gs. K.Barons kopā ar citiem Jaunlatviešiem - K.Valdemāru un J.Alunānu - rīko Latviešu vakarus

Nosaukums Tērbatas Latviešu vakari pirmo reizi parādījās XIX gs. vidū - vācu un krievu administratīvajos ziņojumos par kādu “nelegālu Tērbatas biedrību”. Īstenībā to bija dibinājuši te studējošie latvieši, un Latviešu vakaru dvēsele bija Krišjānis Valdemārs, Juris Alunāns un Krišjānis Barons. Viņi arī saukti par jaunlatviešiem. Latviešu vakaru dibināšana datēta ar 1856. gadu

Kā es braucu krustmātes jubileju svinēt jeb pandēmija pārņem pasauli

VALDA LIEPIŅA

Katrs ceļojums sākas ar zināmu satraukumu. Kur nu vēl tāds, kad brauc ciemos pie saviem radiem un uz savu dzimto un jaunības zemi, uz Austrāliju. Parasti braucu Ziemsvētkos, bet tā kā manai krustmātei (mammai māsa) februāra beigās apritēja 80 gadi, šoreiz izvēlētais laiks mazliet atšķiras. Saslimstība ar Covid-19 bija sākusies Itālijā, bet laikam jau īsti nebijām vēl aptvēruši šīs slimības bīstamību. Lai gan tas varbūt tāpēc, ka esmu mūžīgais optimists! Ķīnas aizvērtība attiecībā uz šo jautājumu nelidzēja. Lidojums Luksemburga-Frankfurte-Singapūra-Melburna. Atskatoties jāatzīst, ka Frankfurtes lidosta nebija tik noslogota kā parasti. Tobrīd tam gan nepievērsu uzmanību. Tā kā man bija astoņas stundas jāpavada šai lidostā, jau agrāk iegāju jaunajā starptautiskajā sadaļā. Mani pārsteidza mazāks skaits veikalu, bet visvairāk mani pārsteidza kafējnīca, kurā bija aprūcīti kafijas. Nācās kafiju nopirkt turpat blakus esošajā *McDonalds*. Singapūras lidostā bija vērojams lielāks skaits cilvēku ar maskām, bet nekas pārmērīgs. Bija īpašas vietas, kur cilvēki varēja pārbaudīt savu ķermeņa temperatūru, bet te gan viss čumēja un mudžēja. Lidmašīna pilna. Apkalpes locēkle man teica, ka lidojumi esot pilni, jo visi tiecoties nonākt mājās Austrālijā. Melburnas lidostā nekādu pārbaužu. Vienīgi pirms muitas iziešanas, vajadzēja apstiprināt, vai esi bijis saslimšanas valstī, vai ir temperatūra vai slikta pašsajūta. Nekādā ziņā nebija nekādas trausmes.

Pirmās divas nedēļas pagāja mierīgi. Krustmātes dzimšanas dienu nosvinējām godam. Es aizbraucu pie draudzenes Austrālijas ziemeļos (biju piemirusi, cik ļoti Austrālijas daba atšķiras, nonākot citos platuma grados), bet ap to laiku – marta sākumā sāka parādīties ziņas par saslimšanas gadījumiem Austrālijā – tobrīd lielākoties tie bija saistīti ar cilvēkiem, kas pārbraukuši no slēpšanas Aspenā. Bet tie vēl bija atsevišķi gadījumi, un, lai gan bija satraukums, sabiedrība to uztvēra itin mierīgi. Līdz brīdim, kad sākās tualetes papīra masveidīgā izpirkšana! Vēl biju pie draudzenes Bairana līcī (*Byron Bay*) un arī tur lielveikali ātri tika iztukšoti. Dodoties kādā ekskursijā, piestājām pie mazpilsētiņas veikala – tur vēl bija. Arī viņa iepirkās.

7. martā atgriezās Melburnā pie radiem. Un tad sākās! Visur trausme. Televīzijas ziņas dienas garumā par pasaulē notiekošo. Man bija paredzēts lidot atpakaļ 22. martā. Nekādu ziņu no *Lufthansas*, bet drošības labad ieskatījos viņu mājaslapā. Mans lidojums no Singapūras uz Frankfurti un Luksemburgu atcelts! Jāgaida notikumu tālākā attīstība, taču nekas labs nebija gaidāms. Austrālijā vēl bija salīdzinoši mierīgi, un es paspēju vēl satikties ar dažiem draugiem, bet Latviešu ciems, kur gribēju apciemot dažas vecās paziņas, jau

bija slēgts apmeklētājiem. Biju iecerējusi apmeklēt koņa mēģinājumu, bet arī to 16. martā atcēla. Mēs ar draudzeni 13. martā paspējām aiziet uz teātra izrādi, bet jau nākamajā nedēļā izrādes atcēla. 16. martā bija paredzēts jauno austrāliešu rakstnieku vakars, bet to pārlika uz video tiešraidi. Tā nu mēs ar draudzeni un viņas vīru piedzīvojām pirmo šāda veida pasākumu, kas tagad jau kļuvis par jaunu normu.

Mana dzimšanas diena bija 20. martā. Bijām iecerējuši mazu pasēdēšanu ar radiem un dažiem draugiem. 16. martā ar krustmāti devāmies iepirkt produktus. Gaļas veikals bija gandrīz iztukšots. Mums laimējās – iepirkties vēl izdevās, bet tualetes papīru gan nedabūjām! Šīs nedēļas laikā sākās bridinājumi par iespējamiem ierobežojumiem.

Krustmāte uzreiz piedāvāja palikt pie viņiem, cik ilgi vien vajadzīgs. Pēdējā nedēļā pirms paredzētās izlidošanas bija rūpju pilna. Mēģināju sazvanīt gan *Lufthansu*, gan *Qantas* (ar kuŗu lidoju līdz Singapūrai), lai uzzinātu par iespējām. Stundām ilgi gaidīju, taču nesavienoja. Vienu brīdi mans lidojums uz Singapūru ir spēkā, tad atcelts, tad atkal piedāvāts jauns laiks. Bija skaidrs, ka tālāk par Singapūru tā arī netikšu. 19. martā nolēmu savus lidojumus atcelt. Kā akmens novēlās no sirds! (Gan nerunājot par to milzīgo mezglu, kas bija ievijies vēderā). Palieku. Uz nezināmu laiku.

Luksemburgas draudzene ap 10. martu man rakstīja, lai steidzīgi dodos atpakaļ, pirms slēdz robežas, taču mans lidojums jau bija atcelts. Sazinājos ar Luksem-

Luksemburgas laikam, otrajā deviņas stundas, bet trešajā Eiropa pārgāja uz vasaras laiku, un atlikušās sešas nedēļas strādāju ar astoņu stundu laika nobīdi. Nebija viegli, jo, strādājot no personiskā klēpjardatora, visas Eiropas Komisijas aplikācijas nebija pieejamas, bet IT daļa ļoti ātri mobilizējās un attīstīja jaunas piekļuves aplikācijas. Arī darbā bija trauksmaini, jo visi pārgāja uz tāl darbu, bet vairāki manas nodaļas cilvēki tā nekad vēl nebija strādājuši. Laimīgā kārtā man bija izcili atvītotāji, kas visu nokārtoja. Strādājot jaunajā režīmā, atkal jaunas rūpes. Zināju, ka vairāki mani tulkotāji Luksemburgā dzīvo gluži vieni un tāpēc ar viņiem centos uzturēt aktīvu kontaktu. Datoraplikācijas kā *WhatsApp* un *Messenger* tika daudz un plaši izmantotas.

Intensīvi sekoju Eiropas ziņām par Covid-19 attīstību un apkarošanu. Vienubrīd Luksemburgas lidfirma ziņoja, ka atsāksot lidojumus 4. maijā (kas, protams, nenotika). Citviet sāka cerīgāk skatīties uz maija vidu kā uzliedzējuma nolīdzināšanos. Sāku pētīt, kas izlido no Austrālijas. Tobrīd robežas ar Austrāliju bija ciet – tiem, kas atgriezās bija obligāta 14 dienu karantīna, ko valsts nodrošināja viesnīcās. Ticiet vai ne, arī par to cilvēki sūdzējās, jo tiekot ierobežotas viņu cilvēktiesības! Atradu, ka *Qatar* lido uz Luksemburgu (vismaz tobrīd) un skatījos, kā tālāk attīstīsies. Nolēmu "mērķēt" uz 14. maiju, bet lidojumu rezervēju vien divas nedēļas pirms lidošanas.

Bija ārkārtīgi interesanti kādu laiku dzīvot pavisam citā informācijas telpā. Austrālijā daudz vairāk informēja par Ķīnas noslēpumainību un meliem attiecībā uz slimības izcelšanos, attīstību un uzliesmojumiem. Uzzināju arī, cik daudz Austrālijā (īpaši Viktorijā, kur Melburna ir galvaspilsēta) ir investējusi un arī aizdevusi... Par to visu tika uzrakstītas daudzas aizraujošas un dusmīgas žurnālistu reportāžas.

No ārpusaules raugoties, visiem liekas, ka Austrālija ir viena valsts ar vienu valdību – un tā arī ārlietās tam ir jābūt. Bet, ja iegaumējam, ka Austrālija ir Eiropas lielumā, tad skaidrs, ka katrā pavalstī apstākļi ir atšķirīgi. Federālā valdība sadarbibā ar pavalstu valdībām izstrādāja galvenos noteikumus un vadlīnijas, bet katra pavalsts tos pielāgoja saviem apstākļiem vai personiskiem uzskatiem.

Iedzīvotāji daudz maz rezignēti pavadīja Lieldienas, lai gan bija pastiprināta policijas klātbūtne, jo daži gudrinieki tomēr izdomāja, ka uz viņiem ierobežojumi neattiecas un ka viņi var mierīgi doties uz savām attālām brīvdienu mājām. Kad maija sākumā pienāca Mātes diena, "bilde bija cita". Neskatoties uz to, ka visas citas pavalstis nolēma mazliet atvieglot noteikumus un ļaut pieciem cilvēkiem ārpus parastā mājokļa ciemoties, Viktorijas valdība nolēma citādi, un ierobežojumi bija spēkā līdz

sekojošai otrdienai. Varat iedomāties māšu sašutumu! Mana krustmāte arī bija noilgojusies pēc savām meitām un mazbērniem.

Izldoju 15. maijā. Biju jau savlaicīgi sazinājusies ar Luksemburgas Ārlietu ministriju, kas mani informēja par visiem vajadzīgajiem dokumentiem, kā arī informēja, ka no Frankfurtes uz Luksemburgu tajā laikā nelidzot un man pašai sev jānodrošina transports no Frankfurtes uz Luksemburgu. To man laipni nodrošināja mans bijušais vietnieks, kurš nesēn devies pensijā. Es viņam jautāju, vai negribot savu vienmuļo dzīvi mazliet *piepiparot* ar braucienu uz Frankfurti... Piekrita! Arī viņam bija vajadzīga īpaša atļauja, jo robežas ar Vāciju tobrīd vēl bija ciet. Nedēļu pirms izlidošanas sagatavoju visus vajadzīgos (un, starp citu, arī nevajadzīgos) dokumentus, nosūtīju uz ministriju, un viņi tos visus apstiprināja. Arī Berlīnes vēstniecība apstiprināja dokumentus, kas bija saistīti ar to, ka mani no Frankfurtes nogādās uz Luksemburgu un tur būšu tikai caurbraucot.

15. maijā devāmies uz lidostu. It kā viss kārtībā. Visi dokumenti salikti mapē, biļetes kabatā. Bagāža mazliet pieaugusi, bet tā nu tas sanāca... Labi, ka mapē līdzī bija apstiprinājums par transportu uz Luksemburgu, jo Austrālijas valdība (un arī lidfirma) nebija informējusi, ka, lai izbrauktu no Austrālijas, vajadzīga atļauja. Uz vietas lidostā bija robežsardze un tā apstiprināja (laikam ar iestādēm sazinoties, jo pase bija jāiedod pārstāvja rokās), ka varu izbraukt. Lidfirmai bija vajadzīgs dokuments, kas apstiprināja manu tālāko transportu uz Luksemburgu – tas man bija! Dohā un Frankfurtē viss gāja gludi. Frankfurtē muitas darbinieks/pases kontrole bija pat itin smaidīgs, jo man bija visi dokumenti. (Laikam tādēļ, ka nācās ar daudziem skaidroties, – man priekšā bija sieviete, kuŗa kādas 15 minūtes skaidrojās – ar to pašu muitnieku). Lai gan piektdien, 15. maijā, atvēra robežas starp Luksemburgu un Vāciju, labi, ka draugam bija atļauja, jo vienā vietā viņam tomēr jautāja, kāpēc viņš braukā pa Vāciju. Tagad gan Frankfurtes lidosta bija kā izslaucīta. Visam personālam maskas, cilvēku maz, mašīnu novietnes tukšas, tikai retais lifts darbojas. Mazliet apmaldījāmies, jo nevarējām saprast, kur drīkst un kur nedrīkst iet.

Lidojums no Melburnas uz Dohu bija garš – 14 stundas. Šajā posmā apkalpojošais personāls bija tērpiet parastajās formās ar maskām un cimdiem, bet no Dohas uz Frankfurti – pilnā aizsargtērpā. Spokaini balti tēli, redzamas tikai acis – un arī tās aiz aizsargbrillēm. Distancēšanās bija tāda, kāda bija. Būtbū mūs sasēdināja ar vienu brīvu vietu pa vidu (iekārtots pa trīs krēsliem slejā), un tad arī eja pa vidu.

(Turpinājums 11. lpp.)

Raksta autore Dohas lidostā

Piektdien, 20. martā, ar krustmāti un viņas vīru vēl paspējām aiziet uz restorānu. Mani Eiropas *Facebook* draugi brīnījās, ka restorāni te, Austrālijā, vēl vaļā. 21. martā brīnišķīgs mazs saiets mājās. Daudz smieklu, daudz atmiņu, kas raksturīgi brīžos, kad tiekas ar mīļiem cilvēkiem. Bet – tuvāk velkas melns mākonis. Pirmdien viss nogriezts kā ar nazi. Lielveikali un lielāki veikali vēl darbojas, bet citādi visur pie veikaliem režģi. Katastrofāls masku un dezinficējošo līdzekļu trūkums. Izrādījās, ka jau novembrī daudziem Austrālijā dzīvojošiem ķīniešiem bija dots rīkojums "ķemmēt" Austrālijas veikalus un uz Ķīnu sūtīt maskas un šos šķidrumus. Tāpēc vēlākie Ķīnas "humānie sūtījumi" ar maskām uz Eiropas valstīm šķita mazliet ciniski.

burgas Ārlietu ministriju, kas piedāvāja ārkārtas lidojumu no Sidnejas caur Džakartu uz Amsterdamu. Tas jau bija laiks, kad arī Austrālijas iekšzemes lidojumus ierobežoja (un man būtu no Melburnas jātiek uz Sidneju – ap 1200 km). Un ko darīšu Amsterdamā? Pieteikties pie krustdēla? Kā tiktu no Amsterdamas uz Luksemburgu, ja visas robežas slēgtas? Skaidrs, ka gudrāk palikt Melburnā. Tā arī informēju Ārlietu ministriju.

Nebija šogad Melburnā raksturīgais siltais rudens sākums. Auksts, slapjš, drēgns. Bet man līdzī tikai vasaras/rudens drēbes. Ar skubu bija tomēr jānodas uz veikalu, lai šo to iegādātos. Sazinājos ar darbavietu, un viņi, protams, piekrita, ka varu strādāt attālināti. Pirmajā nedēļā Melburna bija 10 stundas priekšā

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

***

Latvijas himnai – 100

7. jūnijā pie Brīvības pieminekļa, godinot Latvijas valsts himnas simtgadi, notika zibakcija, kuŗas laikā Nacionālo bruņoto spēku Stāba orķestris atskaņoja valsts himnu "Dievs, svēti Latviju!"

Nacionālie bruņotie spēki pie Brīvības pieminekļa ar zibakciju godina Latvijas valsts himnu

Nacionālo bruņoto spēku Galvenais diriģents un orķestra priekšnieks kapteinis Andis Karelis aicina ikvienu Latvijas iedzīvotāju aizsargāt, cienīt un godāt Latvijas Valsts himnu tāpat, kā to dara ikviens Nacionālo bruņoto spēku karavīrs.

"Dievs, svēti Latviju" ir ļoti skaista mūsu valsts simbols – lūgšana, kas kopš tās pirmatskaņošanas ir spēcīgs nacionālās pašapziņas apliecinājums. Šī lūgšana kalpojusi arī kā garīgs atbalsts daudziem okupētajā Latvijā. Šobrīd, kad varam ar brīvības izjūtu dziedāt himnas vārdus, ir svarīgi šo brīvību neuztvert kā pašsaprotamu, to sargāt un atcerēties, ka arī mūsdienīgai valstij ir jābalstās uz pamatvērtībām," uzsver kapteinis Andis Karelis.

***

Limbažos svinīgi atzīmē valsts himnas 100 gadus

Ar vairākiem pasākumiem šo notikumu atzīmēja Limbažos, novadā, kur himnas autors Baumaņu Kārlis dzimis, dzīvojis un apglabāts. Limbažos "Dievs, svēti, Latviju!" skanēja skaļi un daudz, tā, lai dzird visā novadā.

Limbažos pie Baumaņu Kārļa pieminekļa

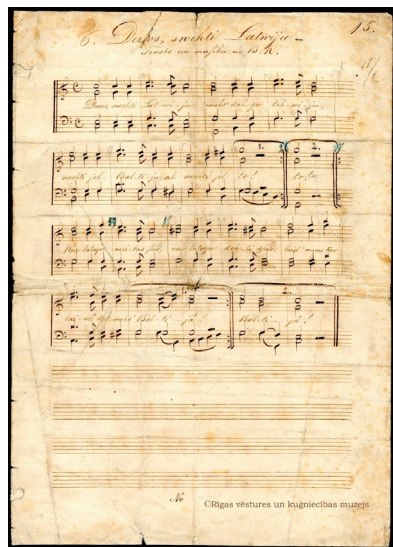
Limbažnieki pulcējās pie Baumaņu Kārlim veltītā pieminekļa, kuŗa pakājē labi salasāmi spēcīgie vārdi – "Dievs, svēti Latviju!" Limbažu novada domes priekšsēdis Didzis Zemmers uzsvēra, ka himnas vārdi arī laikā, kad Latvija bija nebrīvē, deva cilvēkiem sirdis spēku un cerību. "Visi klusībā lūdzās caur šo dziesmu, esot gan Sibīrijā, gan tepat – Latvijā," viņš teica.

***

Valsts himnas "Dievs, svēti Latviju!" pirmais manuskripts glabājas Rīgas vēstures un kuģniecības muzeja krājumā!

1920. gada 7. jūnijā Latvijas Satversmes sapulces sēdē Baumaņu Kārļa dziesma "Dievs, svēti Latviju!" tika oficiāli apstiprināta par Latvijas Republikas valsts himnu. Skaņdarba vēsture un tā pirmā manuskripta nonākšana Rīgas vēstures un kuģniecības

mūzeja krājumā ir stāsta vērtā. 1938. gadā Rīgā notika IX Vispārējie latviešu dziesmu svētki ar nosaukumu Latvju dziesmas devītie svētki, to laikā Rīgas pilsētas vēsturiskajā muzejā atklāja izstādi "Latviešu Dziesmu svētku izstāde", kuŗā, kā rakstīts izstādes katalogā, goda vietā "pretim ieejai izstādes telpās, atsevišķā vitrinā novietots Baumaņu Kārļa Latvju tautas himnas oriģinālmanuskripts".

Latvijas himnas manuskripts

1937. gada 27. jūnijā Valsts vēsturiskā muzeja direktors Valdis Ģinters (1899-1979) un preparators Ernests Āboliņš (1911-1970) "Dievs, svēti Latviju!" manuskriptu ar aktu nodeva Rīgas pilsētas vēsturiskā muzeja direktoram Raulam Šņorem (1901-1962) un muzeja preparatoram Hugo Riekstiņam (1904-1998). Tā paša gada 9. jūlijā Rīgas pilsētas valde apstiprināja manuskripta uzglabāšanu Rīgas pilsētas vēsturiskā muzeja krājumā.

***

Latvijas himna ir skaidra un dziļa savā vienkāršībā

Valsts prezidents Egils Levits daļās pārdomās par Latvijas valsts himnu.

Citu valstu himnās bieži minētas dinastijas un cīņas, bet Latvijas himna ir skaidra un dziļa savā vienkāršībā, norāda Egils Levits. Jebkuŗa valsts himna izsaka dziļākus priekšstatus par savu valsti, par savu tautu, arī par savu vēsturi un nākotnes vēlmēm, sapņiem. Latvijas himnā centrālais jēdziens ir Latvija. Toreiz, kad himna radās, priekšstats par Latviju bija jauns. Latvija kā vienota zeme – toreiz vēl ne valsts. Ne vairs Kurzeme, ne vairs Vidzeme, ne vairs Latgale, bet gan Latvija. Latvija kā viena noteikta daļa no pasaules. Latvija, kas atrodama pasaules kartē. "Šajā jaunajā jēdzienā – Latvija – jau no paša sākuma slēpās milzīgs spēks. Nezinu, vai šo spēku un tā konsekvences jau apjauta tās vārdu autors un dziesmas izpildītāji, taču šajā jēdzienā ielikto revolucionāro iedīgli jau uzreiz (un trāpīgi!) saskatīja represīvais cara režīms, aizliedzot dziesmā lietot vārdu

"Latvija", kas bija jāaizstāj ar vārdu "Baltija", norāda Levits. Prezidents atzīmē, ka citu valstu himnās bieži pieminētas dinastijas, cīņas un varoņteikas, bet Latvijas himnā tā visa nav. Levits uzsver, ka Latvijas himna ir skaidra un dziļa savā vienkāršībā, turklāt tā ir miermīlīga, cilvēcīga.

"Mēs esam ļoti demokrātiski – latvieši tikai vēlas mierīgi dzīvo savā vietā, savā zemē – tagad jau valstī, netraucēti no ārpusē. Mēs paši varam, protam un gribam veidot savu dzīvi, savu zemi, savu valsti. Laid mums tur laimē diet!" norāda Levits. Prezidents akcentē, ka himnā ir minēts Dievs. Pēc viņa paustā, konstitucionālajās tiesībās Dieva piesaukšana nav nekāds retums. Ar to tiek izteikta doma, ka eksistē kaut kas lielāks par cilvēku, ka cilvēks pasaulē nav absolūti pēdējā instance. "Mēs varam darīt daudz mūsu nākotnes veidošanā, ļoti daudz, bet līdz galam mēs par to nevaram būt droši, nevaram visu paredzēt, ne viss ir atkarīgs tikai un vienīgi no mūsu gribas un rīcības. Tādēļ šis lūgums augstākai instancei – Dievam – ļauj mums mūsu zemē, mūsu valstī, mūsu Latvijā "laimē diet" – dzīvot tā, kā mēs to vēlamies," norāda Levits.

***

Bilētēm uz "Stūra māju" Okupācijas muzeju

dod ārkārtas situācijas atļaidi un piedāvā arī atbalstītāja biļeti. Gatavojoties apmeklētāju uzņemšanai pēc ārkārtas situācijas beigām, muzejs ir atsācis biļešu iepriekšpārdošanu tīmeklī uz ekskursiju "Izstādē Čekas vēsture Latvijā" jeb "Stūra mājā", kas atrodas Rīgā, Brīvības ielā 61. Biļetes var nopirkt muzeja mājaslapā vai portālā BezRindas.lv. 12. jūnijā apmeklētājiem tika atvērtas abas Latvijas Okupācijas muzeja darbības vietas – pagaidu ekspozīcija Raiņa bulvārī 7 un "Izstādē Čekas vēsture Latvijā". Ievērojot sociālās distancēšanās noteikumus, bijušajā LPSR Valsts Drošības komitejas jeb čekas galvenajā ēkā Rīgā, tāpat kā iepriekš, būs iespēja apskatīt izstādi par čekas darbību un mazās grupās kopā ar gidu izstaigāt ēkas pagrabu, pagalmu un kameras.

"Izstādē Čekas vēsture Latvijā" strādās no otrdienas līdz sestdienai, no plkst. 11 līdz 15 angļu valodā ekskursijas notiks plkst. 11.00, 12.00, 13.00 un 14.00, bet latviešu valodā plkst. 11.30, 12.30, 13.30. Ja grupā pulcēsies individuālie apmeklētāji, tad ekskursijā varēs piedalīties trīs cilvēki. Ja apmeklētāji būs no vienas mājsaimniecības, tad cilvēku skaits var būt līdz pieci. Ņemot vērā ārkārtas situāciju, biļetēm ir noteikta atlaide. Interneta veikalā tā parādīsies, noklikšķinot uz buļiņu pa labi no regulārās biļešu cenas. Vismaz līdz jūnija beigām biļetes varēs nopirkt par sešiem eiro – pieauguša-

SPILGTS CITĀTS

Amerika deg

No Paula Raudsepa komentāra nedēļrakstā IR

Pasaule noskatās uz Amerikā notiekošo ar šausmās un izbrīnu, tomēr dažs labs teiks – kas tur jauns?

1968. gadā pēc Martina Lutera Kinga noslepkavošanas ASV piedzīvoja lielāko nemieru vilni kopš Pilsoņu kara beigām simt gadus iepriekš.

1992. gadā Losandželosā 63 cilvēki nomira un īpašumi vairāk nekā viena miljarda dolāru vērtībā tika iznīcināti grautiņos, kuŗi sākās pēc četru policistu attaisnošanas par brutālu tumšādainā Rodnija Kinga piekaušanu.

Kāds to bija uzfilmējis ar videokameru.

Kopš 2014. gada lielāka vai mazāka mēroga protestus izraisījusi policijas atbildība par 12 gadus vecā Tamira Raisa nošaušanu Klīvlāndē, Maikla Brauna nošaušanu Fērgusonā Misūri štātā, Ērika Garnera nožņaugšanu Ņujorkā, Fredija Greja nāvējošo traumēšanu policijas transportā Baltimorā, Altona Sterlinga nošaušanu Batonrūžā Luizianā un Filandro Kastila nošaušana Sententonijā Minesotā.

Ikdienā Amerikā katrs tumšādainais zina – lai cik viņš būtu izglītotš, labi pelnošs un likumpakļāvīgs, viņa ādas krāsa daudzu acīs padara viņu aizdomīgu, un jebkura saskarsme ar policiju var beigties iecirknī vai pat morgā, ja kārtības sargam tajā dienā ir slihta oma vai nervozs garastāvoklis. (..)

Ko nozīmē dzīve pastāvīgu, potenciāli letālu aizdomu ēnā, spilgti parāda divi citi neseni gadījumi. Februāra beigās agrā pēcpusdienā Ahmauds Arberijs izgāja skriet savā mazajā Džordžijas štata pilsētiņā. Jaunais, tumšādainais skrējējs kādam kaimiņam likās aizdomīgs. Tas pagrāba bisi un pistoli, kopā ar dēlu panāca Arberiju, mēģināja apstādināt un beigās nošāva. Uzbrucējus aizturēja un apsūdzēja slepkavībā tikai vairākus mēnešus vēlāk, kad publikajā telpā parādījās gadījuma videoieraksts.

Savukārt maijā Ņujorkā, Centrālparkā, 57 gadus vecais Hārvarda Universitāti beigušais, aizrautīgais putnu vērotājs Kristiāns Kūpers pastaigas laikā ar binokli palīdz jaunāku balto sievieti paņēmt savu suni saitē, kā noteikts parka noteikumos. Viņa savukārt piezvanīja policijai, lai paziņotu, ka «man izteicis draudus afroamerikānis». Ja Kūpers nebūtu telefonā uzfilmējis sievietes nepamatoto histēriju, arī viņam draudētu nonākšana ļoti nepatīkamā situācijā, par spīti visām pazīmēm, ka pieder pie turīgās vidusskiras.

Tomēr protestos pēc Džordža Floida nogalināšanas parādījies arī kaut kas jauns – starp protestētājiem (un arī veikalu izlauptājiem) ir daudz jaunu baltu cilvēku. Vietām viņi ir tieši atbildīgi par vardarbības eskalāciju. Pitsburgas policija aizturējusi Braienu Bartelu par grautiņa izraisīšanu. Viņš pirmais sāka dauzīt policijas mašīnu, kamēr tumšādainie protesta dalībnieki kļiedza, lai viņš izbeidz. Lidzīgi gadījumi uzfilmēti arī citur. Ne tikai minoritātes vainīgas grautiņos.

Taču ir arī kādi cerības stariņi. Otrdien Indianapolē protesta gājiens beidzās, kad policisti sadēvās rokās ar marša dalībniekiem. Pastāv iespējas arī mierīgam dialogam, ja vien kāds to vēlas izmantot.

jam un trīs eiro – studentiem. Vienas mājsaimniecības locekļi varēs iegādāties kopēju "ģimenes biļeti" par 12 eiro. Savukārt apmeklētāji, kas ārkārtas situācijā var atļauties un vēlas atbalstīt muzeja darbu, būs aicināti iegādāties "atbalstītāja biļeti" 12, 20 vai 50 eiro vērtībā. Tā vienlaicīgi būs samaksa par pakalpojumu un arī finansiāls pabalsts izstādes darbībai.

***

Mudina sievietes Latvijā aktīvāk izvēlēties karjēru

Tikai 1% no Latvijā nodarbinātajām sievietēm strādā informācijas un komunikāciju tehnoloģiju (IKT) nozarē, kas ir mazāk nekā citās Eiropas Savienības valstīs, sacīja Valsts prezidenta Egila Levita dzīvesbiedre Andra Levite.

Andra Levite 3. jūnijā uzstājās ar runu kopienas Riga TechGirls rīkotajā informācijas tehnoloģiju (IT) vēstnešu un mentoru programmas TechMentors atklāšanā. Levite novērojusi, ka daudzās nozarēs, piemēram, politikā, aviācijā,

Andra Levite

kosmosa tehnoloģijā, ķīmijā un tieslietas, vīriešu dzimuma pārstāvji sabiedrībā ir plaši pazīstami, bet sievietes dzimuma pārstāves "ir jāmeklē zinātniskās publikācijās un grāmatās". Levite atzīmēja, ka 2015. gadā amerikāņu rakstniece Dženisa Kaplana aprakstījusi zinātniskus eksperimentus, kur dalībniekiem lika nosaukt, kuŗu cilvēku viņi uzskata par ģeniju. Tika minēts Galileo Galilejs, Leonardo da Vinči, Volfgangs Amadejs Mocarts, Alberts Einšteins. "Visi vīrieši. Pēc ilgas domāšanas daži atcerējās divkārtējo Nobela prēmijas laureāti Mariju Kiri.

(Turpinājums 4. lpp.)

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

(Turpināts no 3. lpp.)

Turklāt katrs septītais aptaujātais vīrietis sevi pašu uzskatīja par ģēniju, bet neviena sieviete, izteicās prezidenta dzīvesbiedre. Levite uzsvēra, ka visstiprākais ierocis pret šādu manipulāciju joprojām ir laba izglītība un patstāvīga domāšana. Levite akcentēja, – ja šodien bērniem jautātu, kā izskatās IKT speciālists, viņi uzzīmētu vīrieti, taču sievietes, kuņas jau strādā šajā nozarē, laužot šo stereotipu.

***

Ģenerālprokurora amatam virza tiesnesi Juri Stukānu

Tieslietu padome par piemērotāko ģenerālprokurora amata kandidātu nolēma virzīt Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesas kolleģijas priekšsēdi Juri Stukānu. Par Stukāna kandidatūru tagad būs jābalso Saeimai.

Juris Stukāns

1972. gadā dzimušais Stukāns pats ir Tieslietu padomes loceklis, taču padomes sēdē paziņoja, ka nepiedalīsies balsošanā un ģenerālprokurora kandidātu iztaujāšanā. Stukāns savulaik strādājis Iekšlietu ministrijas Informācijas centrā, kā arī Tieslietu ministrijas Publisko tiesību departamenta Kriminālo un procesuālo tiesību nodaļā. Tāpat viņš strādājis par Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas tiesnesi un tiesas priekšsēža vietnieku. Stukāns arī iepriekš bijis Rīgas apgabaltiesas priekšsēža pienākumu izpildītājs.

***

Starptautiskai balvai izvirzīti divi kandidāti no Latvijas

UNESCO 2020. gada balvai par iecietības un nevardarbības kultūras veicināšanu izvirzīti divi kandidāti no Latvijas, vēsta UNESCO Latvijas Nacionālajā komisijā (LNK). Latvijas Izglītības un zinātnes ministrija sadarībā ar UNESCO LNK balvai no Latvijas izvirzījusi biedrību *Centrs Marta* un Latvijas Autisma biedrības izveidotāju un vadītāju *Līgu Bērziņu*. Pēc komisijā sniegtās informācijas, balva tiek piešķirta par nozīmīgiem sasniegumiem zinātnes, mākslas, kultūras un komunikācijas jomās, kas sekmē toleranci un mieru. Piemēram, starptautisko vai nacionālo iecietības un nevardarbības kultūras veicināšanas programmu ieviešana, mācību materiālu izstrādāšana vai pētījumu veikšana.

***

Siguldas jaunieši uzvar

Kosmosa aģentūras konkursā Siguldas Jaunrades centra elektronikas un mehatronikas komanda uzvarējusi Eiropas Kosmosa aģentūras (EKA) modelēšanas sacensībās. Jaunieši radījuši Mēness bāzes modeli, kas 92 komandu konkurencē atzīts par labāko. Līdz ar starptautisku atzīšanu topošie

inženieri guva iespēju arī attālināti tikties ar pieredzējušiem astronautiem.

EKA atzinīgi novērtējusi Siguldas skolēnu Daira un Dāvja viziju par bāzi, kādu tuvākajā nākotnē varētu uzbūvēt uz Mēness. Lai rastu risinājumu, kā uz Mēness nodrošināt dzīvošanai nepieciešamos apstākļus – iegūt elektrību, izaudzēt pārtiku un attīrīt gaisu elpošanai, puišiem nācās domāt ne tikai tehniski – vispirms jau bijis jāapgūst un jāizpēta viss par un ap kosmosu.

***

Rīga saņem Hanzas karogu

Viens no galvenajiem Hanzas dienu pasākumiem – virtuālā Hanzas karoga nodošana Latvijas galvaspilsētai Rīgai – notika tiešraidē Rīgas domes Facebook kontā <https://www.facebook.com/Riga.lv/> 7. jūnijā. Tajā pašā laikā svinīgo karoga nodošanu translēja arī Brilona Hanzas dienu mājas lapā, Youtube kontā un sociālajos tīklos. Ar šo karoga saņemšanu Rīgai jāpārņem Hanzas dienu rīkošanas stafete – Hanzas savienības karogs, kas Starptautisko Hanzas dienu noslēguma ceremonijas ietvaros tradicionāli tiek nodots nākamajai Hanzas dienu rīkotājai pilsētai. Virtuālajā Hanzas karoga saņemšanā Edvīnu Balševicu atbalstīja un ar dziesmu “Rīga dimd” plašo Hanzas pilsētu saimi iepriecināja Rīgas kamerkoris *Ave Sol* diriģenta Andra Veismaņa virsvadībā. Hanzas dienas Rīgā tiks organizētas nākamajā gadā, un oficiālie 41. starptautisko Hanzas dienu Rīgā norises datumi būs no 2021. gada 19. līdz 22. augustam.

***

Vienojas par pedagogu algu celšanu septembrī

Valdību veidojošās partijas pāņākušas politisku vienošanos no 1. septembrā celt pedagogu algas, pēc koalīcijas partiju tikšanās žurnālistiem pastāstīja Ministru prezidents Krišjānis Kariņš (JV). “Atbalstīsim pedagogu algu palielinājumu no 1. septembrā,” teica premjers, skaidrojot, ka jautājums valdībā tiks skatīts tad, kad tiks sagatavoti visi nepieciešamie dokumenti. “Politiska vienošanās ir. Skaidrību ieviesīsim pēc iespējas drīz,” piebilda Kariņš. Izglītības un zinātnes ministre Ilga Šuplinska (JKP) skaidroja, ka vienošanās paredz minimālo algu par likmi celt līdz 790 eiro. No noziedzīgi iegūto līdzekļu konfiskācijas ir iegūti pietiekami daudz naudas, lai no septembrā celtu pedagogu algas, izriet no Finanču ministrijas pārstāves Jolantas Plūmes sacītā iepriekš Saeimas Budžeta un finanču (nodokļu) komisijā.

***

Attīstīs digitālo mācīšanos

Skolēniem un pedagogiem doties vasaras brīvlaikā, vēl nav zināms, kādā režīmā mācību darbs turpināsies septembrī. Līdz šim

attālināto mācību laikā gūta atziņa, ka digitālās prasmes būs īpaši noderīgas, ieviešot kompetenču saturu. Tāpēc neatkarīgi no situācijas sola modernās tehnoloģijas izmantot vairāk. Jaunais mācību gads būs citādāks ne vien tādēļ, ka esošais noslēdzies, mācoties attālināti, bet arī tāpēc, ka septembrī sāksies kompetenču satura ieviešana visās skolās. Pēdējo mēnešu laikā tai sagatavoties laika nebija, bet situācija pati esot visu salikusi pa vietām. “Jaunā satura apgūšana, kompetenču pieeja, digitālā prasme un pašvadīta mācīšanās ir tās prasmes, ko mēs bijām iestrādājuši jaunajos standartos. Vienkārši šis periods mūs iemeta reālajā praksē, pirms mēs sākām īstenot formāli jauno saturu,” pastāstīja Valsts izglītības satura centra (VISC) vadītājs Guntars Catlaks.

***

Izveidotas 22 no 42 pašvaldībām

Strādājot pie novadu reformas likumprojekta “Administratīvo teritoriju un apdzīvoto vietu likums” galīgajā lasījumā, Saeima 3. jūnijā, ir vienojusies par 22 no plānotajām 42 jaunajām pašvaldībām. Darbu pie reformas Saeima turpināja 9. jūnijā. Saeima bija izskatījusi 238 no 377 priekšlikumiem.

***

Latvijā radītā lietotne Solfeg.io uzvarējusi starptautiskā mūzikas tehnoloģiju konkursā Jūnija pirmajā nedēļā Parīzē noskaidroti mūzikas industrijas tehnoloģiju konkursa *Midemlab 2020* uzvarētāji. Katēgorijā *Music Creation & Education* (“Mūzikas radīšana un izglītība”) uzvarējusi Latvijā radītā mūzikas mācību lietotne *Solfeg.io*.

Konkursā, kurā līdz šim ar uzvaru debitējuši tādi plaši pazīstami industrijas pārstāvji kā *Soundcloud*, *Kickstarter*, *The Echo Nest*, šogad tika iesniegti vairāk nekā 200 pieteikumi no 49 valstīm, tostarp pirmo reizi konkursā pārstāvēts uzņēmums no Latvijas. Mūzikas mācību lietotne *Solfeg.io*, kas palīdz bērniem un jauniešiem apgūt mūziku, kopā dziedot un spēlējot populāras dziesmas, starp 20 konkursa finālistiem uzvaras laurus plūca katēgorijā *Music Creation & Education*, kurā līdztekus tika nominēti jaunuzņēmumi no ASV, Indijas un Francijas. (Pēc latviesi.com)

***

Gidons Krēmers, Georgijs Osokins un Kremerata Baltica koncertēs Cēsīs

Pēc trīs mēnešu pārtraukuma ar pirmajiem teju 100 klausītājiem zālē 13. jūnijā Cēsīs notiks pirmais dzīvais akustiskais koncerts “Viva la musica!”. Uz skatuves tiksies *Kremerata Baltica* Lietuvas un Latvijas kameransambli ar solisti, vijolnieks *Gidons Krēmers*, pianists *Georgijs Osokins*, soprāns *Gunta Gelgote* un klarnetists

VĒSTNICĪBU ZIŅAS

ASV. No 2020. gada 10. jūnija tiek atsākta apmeklētāju pieņemšana Latvijas Republikas vēstniecības ASV (Vašingtonā) Konsulārā nodaļā. Esot Konsulārās nodaļas telpās, mutes un deguna aizsega lietošana ir obligāta. Vīzu pieteikumi tiek pieņemti tikai izņēmuma gadījumos, kas saistīti ar valsts interesēm vai humāniem iemesliem. Tuvāka informācija sadaļā “Konsulārā informācija”.

GRIEKIJA. Latvijas vēstniecība Grieķijā informē ceļot gribētājus, ka Grieķija ir gatava uzņemt tūristus. Robežas ceļotājiem tiks atvērtas 3 posmos: 1. posms – līdz 15. jūnijam. Starptautiski reisi ir atļauti tikai Atēnu lidostā. 2. posms – pārejas posms no 15. jūnija līdz 30. jūnijam. Atēnu un Saloniku lidostās ir atļauti starptautiskie reisi. Ja ceļojums ir sācies no Latvijas vai lidostas, kas nav iekļauta EASA sarakstā, tad, iespējams, būs jāveic tikai izlases veida tests, ierodoties Grieķijā. Latvija nav šajā sarakstā. 3. posms – 1. jūlijs un turpmāk. Starptautiskie lidojumi tiek uzņemti visās Grieķijas lidostās.

Andrius Žiūrs, mediju informēja koncertzāles *Cēsis* pārstāvji. Programmā: Antonio Vivaldi, Pēteris Vaska, Gijas Kančeli, Filipa Glāsa un Osvaldo Golihova skaņdarbi jaunus lasījumus.

LMA absolventes un mācībspēki starptautiskā informācijas dizaina balvu konkursā

Jūnija sākumā Starptautiskā informācijas dizaina institūts, Austrijā (*International Institute for Information Design (IIID)*) paziņoja informācijas dizaina balvas konkursa *IIID Award 2020*. gada laureātus. Konkursā godalgotas vietas ieguva arī Latvijas Mākslas akadēmijas (LMA) Dizaina nodaļas absolventes un mācībspēki, mediju informē akadēmijā. Zelta balvu studentu darbu katēgorijā un konkursa žūrijas īpašo balvu ieguva LMA absolventes **Vinetas Kreigeres** 2018. gada maģistra darbs – informācijas vietne “Sieviete un darbs”. Bronzas godalgu studentu darbu katēgorijā ieguva **Rūtas Jumītes** 2019. gadā aizstāvētais bakalaura darbs “Izdevums ND” (“Nonprofits & Designers”). **Noras Gavares** 2019. gada izstrādātais maģistra darbs “Kopienas dārzs” ieguvis atzīni. Bronzas godalgu ieguvis arī LMA Dizaina nodaļas mācībspēku **Ingūnas un Holgera Eleru** vadītais Dizaina birojs *H2E* par pieteikto darbu “Liepājas pilsēta infografikās” korporatīva un komunikācijas dizaina katēgorijā.

***

Imanta Ziedoņa mūzejs ceļā ar Krišjāni Baronu

Šogad par godu Krišjāņa Barona 185. jubilejai pēc K. Barona mūzeja aicinājuma Imanta Ziedoņa mūzejs uzsāk projektu “Ziedoņa mūzejs ceļā ar Baronu”. Mūsu tautas lielo cilvēku un ģēniju cienīšana, arī viņu darbu studēšana bija viena no Imanta Ziedoņa interesēm. Projekta “Ziedoņa mūzejs ceļā ar Baronu” iecere ir godināt Krišjāni Baronu ar notikumu ciklu, kas aktualizē Ziedoni un Baronu, kā arī ikvienam Latvietim tik būtisko vērtību – tautasdziesmu. Pagājušā gadsimta astoņdesmito gadu otrajā pusē Imants Ziedonis pēta K. Barona paveikto un izdod tautasdziesmu izlases “Kas jāzina meitiņām” (1981), “Puisīti augu” (1984) un “Manas tautasdziesmas”. “Tu dzīvoji dižu darbu” (1985), pievienojot tām savus komentārus. Šajos darbos dzejnieks itin kā ielūkojas starp tautasdziesmu rindām un atklāj tajās slēpto filozofisko domu, dzīves pamatvērtības un principus.

Kultūras ministrs Nauris Puntulis “iestāda” tautasdziesmu

Tautasdziesmu augtuve ir interaktīva kultūrvieta Sporta 2 kvartālā Rīgā, kur ikviens interesents var ieiet, atrast savu tautasdziesmu un to iestādīt. Pilsētvides objektā iespējams ne tikai aplūkot jau iestādītās tautasdziesmas, bet arī klausīties tās un iepazīt jaunus faktus par Imantu Ziedoni un Krišjāni Baronu.

***

Ceļojošā izstāde “Latvijas kultūras alfabēts”

Rīgas Svētā Pēteris baznīcā durvis vērusi ceļojošā interaktīvā izstāde visai ģimenei “Latvijas kultūras alfabēts”. Tajā galvenie elementi ir latviešu alfabēta burti, caur kuriem ļauts ieskatīties mūsu valsts kultūras vēsturē.

Izstāde tapa pērn par godu Latvijas nacionālo kultūras, izglītības un zinātnes institūciju simtgadei, un vispirms tā tika izstādīta UNESCO galvenajā mītnē Parīzē, vēlāk arī Latvijas Universitātē. Izstāde ir veltīta septiņu Latvijas nacionālo institūciju simtgadēm, un ir bijis ārkārtīgi svarīgi – savienot ļoti nozīmīgo pagātnes stāstu, kas faktiski ir par Latvijas kultūras nācijas dzimšanu un kultūras valodas rašanos, ar šodien, ar to valodu, kurā mēs runājam te un tagad.

***

Džeza izdevniecība Jersika Records publicē dokumentālo īsfilmu

Filma veidota pēc mūziķa, JVLMA džeza katedras dibinātāja un vadītāja, džeza vēstures pasniezdēja Indriķa Veitnera grāmatas “Latvijas džeza vēsture 1922–1940” motīviem un atspoguļo džeza mūzikas pirmsākumus Latvijā starp diviem pasaules kariem. Filma tapusi ar Džeza Mičaļicka fonda atbalstu.

Ziņas sakopojis **P. Karlsons**

LAIKU UN VIETU MIJĀS

FRANKS
GORDONS

Policista sejas izteiksme bija pilnīgi vienaldzīga, pat varētu teikt – lietišķa. Viņš ar ceļgalu spieda zemē guļošajam vīrietim kaklu, atkal un atkal. Guļošais gārdza: “Nevaru elpot... nenobeidz mani” (*Don't kill me*). Bet policists turpināja spiest vienā mierā, ar kreiso roku bikšu kabatā.

It kā gārdošais, mirstošais nebūtu cilvēks. Tā jau ir tā lieta, kas spiedējam – brutālajam policistam Derekam Čauvinam guļošais NAV cilvēks, jo viņš – Džordžs Floids – bija melnādainis, afroamerikānis, kā tagad, politikorektuma labad, dēvējam melnos – *blacks*, kas vispār ir normāls, neaizskarošs etnonims.

Tas notika 2020. gada 25. maijā Mineapolē, Minesotas pavalstī,

kur 80 % iedzīvotāju ir baltie. Gan “lietišķais” policists, gan viņa upuris cēlušies no tautas, abi, kā Latvijā mēdz teikt, reņģēdāji, abi ne tuvu nav “briljanti”. Banāls gadījums: Floids gribēja ar viltotu 20 dolaru zīmi samaksāt par cigaretēm, bodnieks izsauca policiju, Floidam uzlika rokudzelžus un mēģināja viņu iesēdināt policijas mašīnā. Bet Floids spurojās, jo baidās būt slēgtā telpā (klastrofobija). Viņu nogāza zemē, pagrūžot līdz pleciem zem mašīnas, un Dereks Čauvins nu ņemas viņam parādīt, “kas ir kas”...

Amerika tagad zināmā mērā kratās drudža krampjos: te gan koronavīrusa katastrofālais upuru skaits, gan sīkstā prezidenta

vēlēšanu kampaņa, Trampu biedē Baidens, un nu Floida nogalēšana. ASV melnādaino masā jau bija sakrājies milzīgs naidis, jo dažādi pazemojumi un pārestības sasniedza punktu, kad “mērs bija pilns”. Un kādās simt ASV pilsētās sākas melnādaino grautiņi ar dedzināšanu un vitrīnu dauzīšanu.

Floida nāve sacēla protesta vētru arī Eiropā, un te nu nav taisnība tiem, kas ieskata, ka tās esot kreiso radikāļu provokācijas. Eiropas vairumā balto demonstrantu acīs allaž tainīgā un labestīgā Amerika izkūņojas kā netaisna un tumsonīga.

Pats apjukušais un impulsīvais Donalds Tramps tagad savā zemē šausa t.s. antifašistu gru-

It kā tas nebūtu cilvēks PĀRDOMAS PAR RASISMU AMERIKĀ

pējumus, un viņa “karsēji” vaino Džo Baidenu demonstrantu uzkūdišanā. Un kā nu gan citādi – sociālos tīklos baltie, var teikt, mietpilsoņi ar lāstiem apber, protams, Džordžu Sorosu – visa pasaules ļaunuma pirmavotu...

Pie reizes jāatgādina, ka afroamerikāņi vairojuši Amerikas slavu daudzās jomās – sportā, populārā mūzikā, izklaidē, un ar viņiem Amerika var lepoties. Var teikt, ka spilgti izceļas tas fakts, ka tieši Republikāņu partijas pārstāvja Džordža V. Buša prezidentūras laikā ASV otro svarīgāko Valsts sekretāra amatu ieņēma tumšādainie – Kolins Pauels 2001. un Kondoliza Raiza 2005. gadā.

Īpašs gadījums, protams, ir

Baraks Obama, kurš kā Demokrātu partijas pārstāvis bija ASV prezidents no 2008. līdz 2016. gadam – divus termiņus. Viņš ieguva simpatijas Eiropā kā liberālas inteliģences pārstāvis, un drīz pēc inaugurācijas viņam piešķīra Nobela Miera prēmiju – par ko īsti, gan nezīnu...Viņa māte bija balta amerikāniete, bet tēvs, var teikt, afroafrikānis – kādai Kenijas ciltij piederīgs.

Kad Baraks Obama 2008. gadā ar nelielu pārsvaru uzvarēja republikāni Makkeinu, bija pamats pieņēmumam, ka pretējā gadījumā – ja Obama būtu zaudējis – afroamerikāņu nemieri tālu pārsniegtu tagadējos – Džordža Floida dēļ, kuŗu Dereks Čauvins neuzskatīja par cilvēku.

KĀRLIS
STREIPS

Svētdien, 7. jūnijā, bija simtgade dienai, kad Latvijas Satversmes sapulce oficiāli noteica Baumaņu Kārļa sakomponēto dziesmu “Dievs, svētī Latviju” par valsts himnu. Dziesmas vēsture ir visai interesanta.

“Dievs, svētī Latviju” sākumā bija vīru kori dziesma, sacerēta pirmajiem “Vispārīgajiem latviešu dziedāšanas svētkiem” 1873. gadā Rīgā. Svētki sākās 26. jūnijā un turpinājās līdz 29. jūnijam. Tajos piedalījās 46 kori no 53, kas sākotnēji bija pieteikušies dalībai. Grūti priest, kas notika ar tiem septiņiem koriem, kuŗi tomēr nepiedalījās. Dziedātāju kopskaitis – 1003. Svētkos spēlēja 16 orķestri, virsdiriģenti bija Jānis Bētiņš un Indriķis Zāle, klausītāju skaits bijis ap 20 tūkstošiem.

Dziedāšanas svētku atklāšanas ceremonija bija 26. jūnija pēcpusdienā Rīgas Latviešu biedrības namā. Klātesošos uzrunāja svētku organizētāju pārstāvji, un tad Baltijas skolotāju semināra vīru koris pirmoreiz nodziedāja “Dievs, svētī Latviju”. Dziesmai sekoja R. Vāgnera maršs no operas “Tanheizers”, kuŗa laikā zālē tika svinīgi ienests Dziesmu svētku karogs. Tās pašas dienas vakarā Doma baznīcā notika garīgās mūzikas koncerts, ko noklausījās ap 3500 apmeklētāju. Koncertam sekoja goda mielasts Latviešu biedrības namā ar aptuveni 600 viesiem. Goda viesis bija 1801. gadā dzimušais Jānis Cimze, pedagogs, tautas dziesmu vācējs un apdarinātājs. Savā uzrunā J. Cimze latviešu tautu salīdzināja ar māsiņu, kuŗa minēta dziesmā “Rīga dimd.” Pēc Cimzes uzskata, viens no šiem bāleļiem būtu vācu skolas, kas latviešiem devušas izglītību. Nākamais runātājs Atis Kronvalds iebilda pret Cimzes teikto: “Pir-

mais gods nākas tautības garam, kas jaunākos laikos brīnišķīgi spēcīnājis latviešus. Vācu skolas strādājušas ilgu gadu mūsu zemē, bet Vispārīgos latviešu dziesmu svētkus tikai tagad svinam, kad tautas gars mūs cilājis saviem varenajiem spārnēm.”

Nākamajā dienā bija dziedāšanas svētku gājiens, ko viens no novērotājiem aprakstīja šādi: “Tā bija nepārredzama gaŗa rinda, kas kā kāda raiba čūska vijās pa pilsētas ielām. No lēnas vērmiņas vēdināti, dziedātāju biedrību karogi jautri un lepnī plivinājās pāri dziedātāju galvām.” Savukārt viens no gājiena dalībniekiem vēlāk to atcerējās šādi: “Nekad vairs neesmu sirdī sajutis tādu pašu apzinīgu lepnumu, kā ejot slēgtās rindās zem savu dziedoņu pulciņa greznā karoga un redzot uz mums vērstus tik daudz ziņkārīgus skatus, gan aprīnojošus, gan skaudīgus, pat ironizējošus. Uz mums, tās tautas jaunekļiem, kuŗu smadzenēs pēc tā laika dižciltīgo analīzes, Augstākās radītājs neesot ierādījis telpas augstākajai kultūrai. Man šķīta, ka ar pirmajiem svētkiem mēs saplosījām šo vīru iedomas un gāzām kaunā viņu politisko tuvredzību. Tad mums arī iezagās sirdī tā apziņa, ka mums pieder nākamie laiki.”

Svētku galvenais koncerts notika Ķeizardārzā, kas mūsdienās pazīstams kā Viesturdārzs. Parkā tika uzcelta estrāde dziedātājiem, un koncerta laikā vīru kori un jauktie kori nodziedāja 16 dziesmas aptuveni 11 tūkstošiem klausītāju. 12 no šīm dziesmām bija latviešu komponistu darbi, tajā skaitā desmit tautasdziesmu apdares un divi Baumaņu Kārļa darbi. “Dievs, svētī Latviju” nebija viena no tām, jo Latvija bija Krievijas impērijas sastāvdaļa,

un koncertu ievadīja impērijas himna – “Dievs, sargi caru.” Ar laiku Baumaņu Kārlis dziesmu iekļāva savā dziesmu grāmatā, bet varas iestādes to konfiscēja. “Dievs, svētī Latviju” pirmoreiz atskaņota IV Dziesmu svētkos Jelgavā 1895. gadā, taču vārda “Latvija” vietā koris dziedāja “Baltija.” To pieprasīja tā laika cenzūra. Pēc svētkiem Apsīšu Jēkabs rakstīja: “Dievs, svētī Latviju” var cienīgi līdzās stāties labākajām tautu himnām, no liela dziedātāju pulka dziedātai, šai dziesmai varenis iespaids, kas ar orķestra pavadīšanu top vēl lielāks.”

“Dievs, svētī Latviju” arī nonāca Satversmes sapulces debašu krustugunis, kad atsevišķi deputāti piedāvāja domu, ka Dievs būtu minams valsts Pamatlikumā, kuŗa sacerēšana bija šīs sapulces galvenais uzdevums. Attiecībā uz šo priekšlikumu Ādolfam Klīvem bija, lūk, kas sakāms: “Tā kā himna iesākas ar vārdu Dievs, tad esot vajadzīgs to arī pieņemt Konstitūcijas ievada formulā. Man liekas, tā argumentēt varbūt var tikai reliģijā vai baznīcā, atvainojiet par izteicienu, bet tā nevar argumentēt parlamentā. Mēs dziedam mūsu himnu “Dievs, svētī Latviju” ne tādēļ, ka tā iesākas ar vārdu Dievs, bet tādēļ, ka viņa ir mūsu himna. Mums ir ļoti daudz dziesmu, kas iesākas ar vārdu Dievs, bet tomēr mēs šīs dziesmas svinīgos gadījumos nedziedam. Tādēļ vārds Dievs nav noteicošais. Ja vienā tautā, šinī gadījumā latviešu tautā, dziesma, kas dabiski ir ieguvusi savu popularitāti un, nodibinoties valstij, ir pārvērtusies par himnu un iesākas ar vārdu Dievs, tad nevar prasīt, lai mēs darītu pakāļ vienai otrai valstij tikai tamdēļ,

ka tas ārzemēs tā ir un arī savu konstitūciju iesākt ar vārdu Dievs.” Priekšlikums tika noraidīts, un Dieva vārds mūsu Satversmē parādās tikai preambulā, kas apstiprināta 1994. gadā un beidzas ar vārdiem “Dievs, svētī Latviju”.

Attiecībā uz “Dievs, svētī Latviju” man ir pāris personīgu atmiņu. Pirmā – pirmajā gadā, kad dzīvoju Latvijā, katru svētdienu gāju uz Doma baznīcu. Bieži vien dievkalpojuma laikā mācītājs noskandināja vārdus “Dievs, svētī Latviju”, ieskanējās baznīcas varenās ērģeles, un tad dievlūdzēji dziedāja. Es gan ne, jo raudāju... Tāpat tas bija dienā, kad okupētās Latvijas Augstākā padome 1991. gadā 4. maijā pieņēma neatkarības deklarāciju. Pēc tās pieņemšanas, visi sapulcējamies lielajā zālē, un arī tur tika dziedāta mūsu himna.

Un vēl, pirms diezgan daudziem gadiem Latvijas Tautas frontes viena no līderēm Sandra

Kalniete, kuŗa vēlāk kļuva par Saeimas deputāti, ārlietu ministri, vēstnieci un Eiropas Parlamenta deputāti, man stāstīja par manifestāciju, ko Atmodas sākumā pie Rīgas jūras liča krasiem rīkoja Vides aizsardzības klubs. Vides aizsardzība bija viena no tām retajām jomām, kuŗā PSRS tā līdeŗa Michaila Gorbačova *glasnostj* politikas laikos varēja atļauties kritizēt valsti. Manifestācijā bija paredzēts dziedāt valsts himnu, bet rīkotāji nebija pārliecināti, ka pēc 40 okupācijas gadiem, kuŗu laikā, protams, “Dievs, svētī Latviju” bija aizliegta dziesma, klātesošie zinās vārdus, un tāpēc drošības labad tika pieaicināts koris. Dziesmu kā Latvijas himnu oficiāli Latvijas PSR Augstākā padome atjaunoja 1990. gada 5. februārī.

Skaista ir mūsu himna, salīdzinoši vienkārša un viegli dziedama. Šajā dziesmas simtgadē vēlos, kaut Dievs mūsu valsti svētitu vairāk un vairāk!

ATKAL SIMTGADE

ZIŅAS	BIZNESĀ PORTĀLS NOZARE.LV	ARHĪVS	APSKATI
PR SERVICE	MEDIJU MONITORINGS	TULKŌJUMI	FOTO UN VIDEO

 Marijas iela 2, Rīga, LV – 1502
 marketing@leta.lv
 +371 – 672 225 09
 www.leta.lv

JURIS
LORENCIS

Pēc 25. maijā Mineapolē notikušās afroamerikāņu Džordža Floida aizturēšanas un nāves visā Amerikā joprojām turpinās ielu protesti. Daudzviet tie pāraguši vardarbībā, grautiņos un laupīšanās. Un pasaule, tai skaitā Latvija, uzdod jautājumu – kas notiek ar Ameriku? Kas tieši izraisīja šo sprādzienu? Covid-19 karantīna, apnicīgā sēdēšana mājās? Bezdarbs, ar to saistītās materiālās un psiholoģiskās problēmas? Joprojām pastāvošā melno cilvēku diskriminācija? Bet varbūt jaunie mediji, kas jebkurā notikumu momentā dara zināmu visai pasaulei? 1. jūnijā sociālajos tīklos parādījās video no Čatanūgas pilsētas Tenesijas štatā – policisti no kādas ēkas pakāpieniem tēmē ar pistolēm uz pūli, kas viņus ielencis. Savukārt katram protestētājam rokā ir pret policistiem pavērsts viedtālrunis. Un nav pat īsti skaidrs, kurš ierocis šodien ir spēcīgāks – pistole vai ierīce, kas notiekošo “pa tiešo” straumē internetā.

Neesmu ASV pilsonis, tāpēc nejutus tiesīgs vērtēt notiekošo, to, kas ir labi, kas slikti, kas pareizi vai kļūdaini. Taču amerikāņu sabiedrības reakcija uz Floida nāvi brīžiem šķiet pārspilēta. Es vēroju divainas procesijas, kurās soļo ķēdēs saslēgti baltie amerikāņi un tēlo vergus. Policistus un FBI darbiniekus, kuŗi metas uz celgala pūļa priekšā. *White Gull* jeb “balto vaina”! Daļa no 16. ielas Vašingtonā pārdēvēta par *Black Lives Matter* ielu. Mūsdienā Latvijas latvietim tas šķiet jo-

cīgi – ne pati ielas pārdēvēšana, bet jaunais nosaukums – “Melno dzīvības ir svarīgas”. Protams, ka svarīgas! Bet vai tāpēc pārdēvēt ielu par, teiksim, “zagti ir slikti”? Starp citu – par zagšanu. Šajās dienās esam apguvuši jaunu vārdu “looting”. Latviski tas tiek tulrots kā “izlaupišana” vai “marodierisms”. Taču “looting” laikam ir kas cits – gandrīz vai pati par sevi saprotama, dabiska lietu “paņemšana” no izdemolēta veikala. “Laupi salaupīto!” – no malas izskatās, ka Amerikā daudzi cilvēki dzīvo ar šādu ideju galvā. Lozungis, kas radies boļševiku revolūcijas laikā Krievijā. Arī Latvijā, Vecrigas grautiņu laikā 2009. gada 13. janvārī, tika izlaupīta “snabja bode” – “Latvijas Balzama” veikals.

Interesanta ir Krievijas reakcija. Oficiālie masu mediji (valsts televīzijas, propagandas kanāls “*Russia Today*”) burtiski izgaršo Amerikā notiekošo, lietojot tādas epitētas kā “pilsoņu karš”. Pats Putins klusē. Un tas ir saprotami – viņš gatavojas 1. jūlijam, kad paredzams referendums par Krievijas prezidenta pilnvaru pagarināšanu. Un es jau zinu, ko teiks Putins, ja Krievijā sāksies masu protesti – “jūs gribat, lai pie mums notiek kā Amerikā?” Ja policists Maskavā ar steku sitīs pa galvu demonstrantam – “likums un kārtība pirmajā vietā, mēs rīkojamies tāpat kā Amerikā!” Tikmēr Krievijas komjauņatne (kompārtijas jaunatnes organizācija) pieņēmusi īpašu paziņojumu, kuŗā izsaka atbalstu

“ASV darbaļaužu protestiem”. Savukārt krievu nacionālisti (kuŗu vidū ir arī baltie rasisti) pilnībā atbalsta Trampu un tos, kuŗi saka: “*when the looting starts, the shooting starts*”! Ja laupīs, mēs šausim!

Atliek konstatēt – ja Floida nāve dažu dienu laikā varēja izsaukt milzu ugunsgrēku, tad Amerikā pastāv problēmas, un tās ir jārisina. Nepietiek tikai skandināt “*Black Lives Matter*”, ir jābūt reālai, mērķtiecīgai rīcībai. Man pašam liekas dīvaini, ka 1865. gadā pieņemtais 13. ASV Konstitūcijas labojums, kas aizliedza verdzību, Misisipi štatā formāli tika ratificēts vien 2013. gadā. Bet Eiropa, bet īpaši jau Krievija un Vācija, neko daudz nevar pārņemt Amerikai. Nesena Eiropas vēsture bijusi daudz briesmīgāka par verdzības laiku ASV – lai pieminam kaut vai Staļina čekas terroru, GULAG nometnes, holokaustu un nacistu gāzes kameras. Un kas tad bija cītīgākie vergu mednieki un tirgotāji? Eiropieši! Dzimtbūšana, kas patiesībā nav nekas cits kā verdzība, tagadējās Latvijas teritorijā (Latgalē) pilnībā tika atcelta vien 1861. gadā. Tātad vienā laikā ar verdzības aizliegumu ASV. Lidzīgi kā Amerikā melnie vergi pēc atbrīvošanas nesaņēma solītos 40 akus zemes un mūli (“*forty acres and a mule*”), arī Krievijas impērijā zemnieki tika atlaisti brīvībā bez zemes. Viens no galvenajiem 1905. gada un 1917. gada revolūciju iemesliem! 40 akri – tas ir ap 16 hektari ze-

mes. Mans vectēvs pēc agrārreformas saņēma 30 hektarus, no kuŗiem tieši 16 hektari bija aramzeme, pārējais meži un pļavas. Un kas zin, vai jaunā Latvijas valsts būtu noturējusies zem boļševiku propagandas spiediena, ja turpat 100 000 zemnieku nebūtu tikuši pie vācu baronu zemes un sākuši veidot savas saimniecības, tā beidzot kļūdami saimnieki paši savā zemē – gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē.

Latvijā tikpat kā nav rasu problēmas. Arī tāpēc, ka vēstures gaitā esam reti saskārušies ar citas ādas krāsas cilvēkiem. Šķirtne, kas šķēļ sabiedrību, mums ir valoda. Latvijas latvietim savējais var būt arī melnais, arabs, krievs, ebrejs vai uzbeks – ja vien viņš runā latviski. Vietējie čigāni ir “ok”, jo viņi visi tekoši runā latviski. Un otrādi – ģenētiski 100 % latvietis tomēr ir mazliet pasvešs, ja viņš runā vien krieviski vai angļiski. Tikmēr latvieši Latvijā šodien droši var teikt – “mums ir svarīga Amerika”. Kā NATO stūrākmens, kā mītnes zeme daudziem tautiešiem. Okupācijas laikos ASV bija viens no mūsu lielākajiem neatkarības balstiem. Mēs varam pateikties Amerikai par okupācijas neatzišanas politiku, par Latvijas vēstniecības darbību Vašingtonā. Visus atjaunotās neatkarības gaus Latvija deklarējusi, ka ASV ir mūsu stratēģiskais partneris un ciešs sabiedrotais. Bet tagad rodas jautājums – vai ASV šodien ir tā pati, kas 1991. gadā? Vai tās iekšējā vienotība, ietekme

pasaulē, politiskā, militārā, ekonomiskā varenība un morālā autoritāte ir tikpat augsta kā tolaik? Diemžēl Eiropas un tātad arī Latvijas drošības situācija kopš Trampa ievēlēšanas prezidenta amatā ir pasliktinājusies. Par to nerunā Latvijas politiķi, kuŗi joprojām dzied veco dziesmu par “stratēģisko partneri aiz okeāna”, bet to visai skaidri pasaka vācieši, skandināvi, francūži, briti. Vašingtona ir tālu, bet Krievijas robeža ir tepat blakām – ar Pleskavas desanta divīziju, ar “Iskander” tuvas sniedzamības raķētēm Kaļiņingradas (bijušās Kēnigsbergas) apgabalā. Labi, ka ASV vismaz parādīja stingrību jautājumā par Krievijas – Vācijas gāzes vadu “Nordstream-2”, uzliekot sankcijas cauruļvada būvē un apkalpošanā iesaistītajām kompānijām. Vienlaikus *Wall Street Journal* raksta, ka Tramps pavēlējis Pentagonam jau tuvāko mēnešu laikā samazināt amerikāņu karavīru skaitu Vācijā par vairāk nekā ceturtdaļu.

Diemžēl pasaule kļūst aizvien sarežģītāka un neprognozējamāka. Cik saprotama un vienkārša tā bija vēl 2019. gada Ziemassvētkos! Kā dzīvot tālāk – tas ir jautājums, uz kuŗu jāmeklē atbildes visiem – pasaulei, Amerikai, Eiropai, Latvijai, katram no mums.

Mediju atbalsta fonda
ieguldījums no Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem

Vēsture joprojām atgriežas

Rasisma atainojums ASV dzīvojušā latviešu mākslinieka Aleksandra Karpova darbos gandrīz pirms piecdesmit gadiem ir kā pagātnes liecība

SALLIJA BENFELDE

Aleksandrs Karpovs piedzima 1953. gada 21. martā Demoinā, Aiovas štatā, ģimenē, kuŗā latviešu valoda un kultūra bija pirmajā vietā, un viņa dzīve un māksla bija stāsts par cīņu pret ļaunumu, vienaldzību un genocīdu.

Mātei Lūcijai bija laimējies izbēgt no Staļina genocīda, kas skāra viņas ģimeni pirmās masu deportācijas laikā 1941. gada 14. jūnijā, kad viņas tēvs un māte (*Justyns* un Stefānija Volonts) no Līvāniem tika izsūtīti uz Sibīriju. Lūcijas dzīves traģēdija nebeidzās Latvijā. Aleksandra tēvs Anatolijs Karpovs, kuŗu Lūcija satika un ar kuŗu apprecējās Fuldā nometnē Vācijā 1946. gadā, pēc deviņiem gadiem aizgāja no ģimenes jaunākas sievietes dēļ. Lūcija tika pamesta nabadzībā, ar nepilnīgām angļu valodas zināšanām un trīs zēniem, ko barot un audzināt vienai pašai Amerikā. Bērni savu tēvu nekad vairs nesatika. Aleksandra māte nomira 1965. gadā, un Aleksandra dzīve pēc mātes nāves nebija viegla. Viņš bija zaudējis māti un nošķirts no brāļiem 13 gadu vecumā, pēc tam dzīvojot piecās

Aleksandra Karpova oforts “Dzīve policijas valstī” (1973) ir viens no pirmajiem, kas attēlo ASV Mičiganas pavalsts vidi. Divi policisti no grupējuma kas saucas S.T.R.E.S.S. (angliski veidots saīsinājums no “Apturiet Zādzības un Baudiet Drošas Ielas”) tikko kā nošāvuši melnādainu zēnu, kuŗš kopā ar savu tēvu bija ceļā no kinoizrādes uz mājām. Aleksandrs par to rakstīja: “Šis atgadījums ir piemērs tam, ko policisti, vairums “baltie”, spēja darīt laikā kad apspieda afroamerikāņu protestus. Šī gravira attēlo īstu atgadījumu 1972. gadā ... S.T.R.E.S.S. bija tipiska, speciāla policijas vienība, kādas veidoja, lai apspiestu vardarbību visos Amerikas pilsētu trūcīgajos rajonos. Tas bija galējs institucionalizēts rasisms Amerikā.”

dažādās audžuģimenēs, līdz ieguva patstāvību, kad viņam palika 18 gadi. Šie zaudējumi un nabadzības pieredze Amerikā spēcīgi iespaidoja Aleksandru uzsākt sociālā realisma mākslinieka karjeru, specializējoties grafikā (litografijā un ofortā). Lai segtu studiju maksu un mazinātu ciešanas Amerikā, Aleksandrs 20 gadus strādāja par sanitāru valsts slimnīcā, ik dienas saskaroties ar trūcīgākajiem Minesotas iemītniekiem. “Strādājot tur, es sapratu, cik slimā Amerikas sabiedrība ir kļuvusi. Skats uz nabadzības upuriem, fiziskā stāvokļa pasliktināšanās, ko nabadzība izraisīja, lika man ieraudzīt šīs sabiedrības lielo netaisnību, vēlāk rakstīja Aleksandrs. “Es pieredzēju sekas Reigana valdības vienaldzībai pret trūcīgo ciešanām. Slimo un ievainoto skaits uzņemšanas nodaļā palielinājās nepārtraukti. Manas dusmas augs, saprotot, ka ārstēju vien netaisnīgas sabiedrības grieztās brūces, nevis tās cēloni. Sapratu, ka mākslinieka talants ir mans spēcīgākais ierocis, lai uzsāktu īstas pārmaiņas, un 1986. gadā

ar jaunu sparū un apņēmību atgriezies pie mākslas.”

No 1986. līdz 1990. gadam līdzās provocējošiem darbiem Aleksandra daiļradē ienāca romantisms – tapa skaisto pilsētu Rīgas, Cēsu, Rēzeknes un Daugavpils grafikas. Viens no šo darbu uzdevumiem bija pavēstīt amerikāņu publikai par Latvijas eksistenci. Tas īpaši būtiski kļuva 1988. gadā, kad Latvijā sākās Atmoda.

Aleksandrs uzskatīja, ka galvenais politiskais šķērslis brīvu un demokrātisku sabiedrību dzīvei un attīstībai šai pasaulē ir fašisms: “Brūnie vai sarkanie fašisti, – ar viņu noziegumiem pret cilvēci tie neizbēgs no maniem attēliem.”

1990. gadā Aleksandrs ar izcilību pabeidza bakalaura programmu tēlotājmākslā Minesotas universitatē. 1991. gadā viņš no ASV pārcēlās uz Latviju, kur turpināja māksliniecisko izglītību. 1993. gadā Latvijas Mākslas akadēmijā Aleksandrs ieguva maģistra gradu mākslās. Pēc akadēmijas absolvēšanas mākslinieks bija pasniedzējs Rēzeknes Mākslas kolledžā.

(Turpinājums 7. lpp.)

Latvijas zelta diplomātei Ainai Nagobads Ābolai 9. jūnijā – 100!

Redakcija visas mūsu lasītāju saimes vārdā no sirds sveic cienājamo diplomāti, Latvijas patrioti un šarmanto laikabiedri nozīmīgajā jubilejā! Lai veselība un sirdsmiers, gandarījums par savējiem – tuvumā un tālumā – ir Jūsu uzticamie pavadoņi!

Godinot un sveicot Ainu Nagobads Ābolu kundzi, publicējam izvilktus no intervijas un rakstiem mūsu laikrakstos aizvadītajos gados.

No intervijas L. Kovtunai "Zelta vērtais franču šarms Latvijas diplomātijā (2012. gada nr. 21).

Bija parasts, ka ik gadu maija sākumā Aina Nagobads Ābola ieradās Latvijā, lai piedalītos 4. maija – Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas dienas svinībās dzimtenē.

"Tā man ir liela, patiesi liela diena. 1918. gada 18. novembrī es nepiedzīvoju, jo vēl nebiju dzimusi. Taču manā ģimenē šo dienu vienmēr svinēja. Bet sirdij tuvākais ir un paliek 4. maijs, kuŗa norisēm 1991. gadā sekoju televīzijā. Tolaik jau aktīvi darbojos Parīzē, veidojot Latvijas vēstniecību, biju sākusi "virināt pirmās durvis".

Manā dzīvē bija sācies ļoti nozīmīgs un ļoti interesants laiks. Uz Parīzi darba vizītēs brauca atjaunotās Latvijas valsts jaunie diplomāti, deputāti. Es iekārtoju viņu tikšanos ar Francijas valsts vīriem. Bija 1991. gads, un mēs visi sākām darbu no nulles, citam bija lielāka "bagāža", citam mazāka, citam – nekādas. Taču tolaik mēs visi strādājām kopā, darījām visu, ko varējām un spējām. Un darījām to ar prieku un ar ticību.

Jūsu privātie kontakti bija pamatu vairākiem ļoti nozīmīgiem notikumiem atjaunotās Latvijas vēsturē. Ja mēģinātu tos sarindot pēc nozīmīguma, – kuŗš būtu pats galvenais? Varbūt Fransuā Miterāna vizīte vai varbūt Latvijas zelta atgūšana?

Jā, Miterāna vizīte patiesi bija ļoti nozīmīga, viņš Rīgā ieradās laikā, kad te vēl staigāja vīri ar sarkanu zvaigzni pie cepures. Bet viss sākās tā – kādā konferencē, uz kuŗu Fransuā Miterāns bija ieradies saguris, varētu pat teikt – miegains, viņu aizkaitināja kāda Krievijas žurnāliste. Tā aizkaiti-

Aina Nagobads Ābola: "Mūsu kopības apziņa, tā pati, kas mūs izvedusi caur mūsu vēstures pārbaudījumiem, vēl ir īsta un dzīva, dod palāvību nākotnei."

nāja, ka Miterānam pazuda miegains un viņš skaļi pateica: svešām armijām tūlīt ir jāatstāj okupētās zemes! Viņš skaļi runāja tostarp par Latviju. Atminēsimies – Francija Miterāna laikā bija vadošā Eiropas valsts, kas vadīja aizsardzības komisiju, valsts, ar kuŗas viedokli rēķinājās. Francija 1991. gada septembrī bija pirmā, kas atbalstīja Latvijas uzņemšanu Apvienoto Nāciju organizācijā. Un kopš tā paša gada novembra mēs šai aliancē arī esam!

Jūsu privātā pieredze un kontakti īstenībā arī līdzēja atgūt Francijā noglabāto Latvijas zeltu.

Jā, biju personiski pazīstama ar Francijas Bankas direktoru *de Larossiere* kungu, īstu aristokrātu, ļoti cienījamu vīru, ar kuŗu mani un manu dzīvesbiedru Guntaru saistīja draudzīgas attiecības. Tiekoties ar viņu, pēc sarunām bijām sapratuši, ka franči ļoti lepojas ar to, ka mūsu zeltu nav atdevuši sovjetiem. Otrā pasaules kara laikā viss glabājās Francijas Bankā, tostarp Latvijas īpašums, tika pārvests uz Dakāru un tur noglabāts. Pēc kara tas atgriezās Francijā, un es pati savām acīm redzēju šo Latvijas zeltu, ko bija pirkuši mūsu tēvi. Sajoza jostas ciešāk un nopirka. Un tagad?...

Kad mani – Latvijas valsts pārstāvi – iveda Francijas Bankas milzīgajos pagrabos, es savām acīm varēju to aplūkot. Ar lupu, ko man iedeva, varēju izlasīt visus pierakstus un datumus – kad zelta gabali nopirkti, kad reģistrēti, piemēram, 1928. gada novembrī utt. Neatceros nevienas monētas. Pat rokā paturēju zelta stieni – vai, cik smags, nebiju iedomājusies! Tās bija neizstāstamas emocijas, kad ar tālāka Latvijas Bankas prezidentu Einaru Repši šo zeltu pārņēmām. Un tas bija mūsu valsts valūtas "ticamības garantis".

Citādi notika ar Angliju, kas, pakļāvusies sovjetu spiedienam, Latvijas zeltu bija atdevusi PSRS. Arī to atgūvām. Kopā ar manu vīru (uzņēmēju Guntaru Ābolu – red.), devāmies pie Lielbritānijas amatpersonām un risinājām daudz grūtu sarunu sarkankoka mēbelēm iekārtotos kabinetos, līdz Anglija bija spiesta nopirkt zeltu, ko atdot neatkarīgajai Latvijai. Dārgi tas angļiem izmaksāja, jo zelta cena tad jau bija pavisam cita. ASV Latvijas zeltu bija godam glabājusi un uzreiz atdeva Latvijai, kad tā tika deklarēta par neatkarīgu valsti. Nav vārdos izsakāms gandarījums, ko izjutām pēc paveiktā darba.

"Mūsu kopības apziņa, tā pati, kas mūs izvedusi caur mūsu vēstures pārbaudījumiem, vēl ir īsta un dzīva, dod palāvību nākotnei" – tā ir mūsu "zelta diplomātes" pārliecība.

***

Visus šos gadus viņa ir bijusi tilts starp Francijas sabiedrību un Latviju, iezīmējot mūs franču apziņas kartē, stāstot par mūsu vēsturi un kultūru. Arī tagad, kad Latvija ir ne tikai brīva valsts, bet arī NATO un Eiropas Savienības locekle, Aina Nagobads Ābola uzskata, ka par savu valsti ir jābūt nomodā – gan gudri jāveido attiecības ar kaimiņiem, gan jākārtā politiskās un ekonomiskās lietas, un visā tajā jāme-

ģina būt spēcīgiem un stipriem. A. Nagobads Ābolai ir piešķirts Triju Zvaigžņu ordenis, Francijas Goda leģiona ordenis un Portugāles Lielais Nopelnu krusts.

Aizvadītā gada 9. septembrī Latvijā oficiāli atzīmēja ārlietu dienesta simtgadi. Ārlietu ministrijas darbinieki bija pulcējušies svinīgā sarīkojumā Latvijas Universitātes Lielajā aulā. Un ar šo dienu tika iedibināta jauna tradīcija – ik gadu pasniegt balvu par mūža ieguldījumu ārlietās. Pirmajai īpaši sudraba grāmatzīme ar gravējumiem piešķirta vienai no pazīstamākajām un ilggadējākajām Latvijas diplomātes Ainai Nagobads-Ābolai.

Viņa apbalvojumu saņēma savās mājās Parīzē piepilsētā Veziņē, kur arvien turpina aktīvi sekot līdzi norisēm Latvijā.

UZZIŅAI.

Aina Nagobads Ābola dzimusi brīvības cīnītāja, atbrīvotā Ziemeļlatvijas apgabala valdes priekšsēža (1919.g.) Ernesta Nagobada un Emmas Nagobads (dzim. Brūniņa) ģimenē. Tēvs savulaik strādājis arī pirmajā Latvijas valdībā, Iekšlietu ministrijā, līdzdarbojies LR Nacionālās armijas organizēšanā, kā arī bijis Rīgas pilsētas 2. ģimnazijas direktors. Ģimenē vēl auga divi dēli, Ainas jaunākie brāļi Visvaldis un Ilvars. Abi izmācījās par ārstiem.

Ģimene 1944. gadā atstāja Latviju. Aina turpināja studijas Tībingenas universitātē, ieguva zobārstniecības chirurģes diplomu. Taču lielāko darba mūža daļu kopā ar vīru Guntaru Ābolu strādājusi viņa naftas rūpniecības uzņēmumos. Ģimenē izaudzināti divi bērni – meita Ingrida un dēls Jānis, ir trīs mazmeitas un divi mazdēli.

1990. gadā Aina Nagobads Ābola sākusi darboties, lai izveidotu LR vēstniecību Parīzē. 1991. gadā akreditēta par vēstniece. Vēlāk bijusi arī vēstniece Spānijā un Portugālē, kā arī UNESCO.

Vēsture joprojām atgriežas

(Turpināts no 6. lpp.)

Savās atmiņās Aleksandra brālis Konstantīns par viņa dzīvi Latvijā raksta: "Viņš radīja vizuālas liecības, lai patiesība nekad netiktu aizmirsta un vēsture apsūdzētu genocīda vaininiekus. Viņš arī piedalījās demonstrācijās un laikrakstos publicēja savus darbus, kas atklāja padomju zvērības, tādējādi riskējams ar savu dzīvību, atbalstot latviešu centieniem atbrīvoties no okupantiem. Viņš tika piekauts un ar smadzeņu satricinājumu nonāca slimnīcā divas reizes. Uzbrucēji

bija, viņa vārdiem, "sarkanie fašisti". Mēnesi pirms savas nāves Aleksandrs man atsūtīja vēstuli, jokojot, ka viņam vajadzētu atstāt pilsētu, jo vietējie krievi Rēzeknē pēc viņa mākslas darbu izstādes naktīs daudz durvis un kliezot nāves draudus".

1994. gada 22. martā Aleksandrs tika atrasts miris koridorā blakus viņa istabai. Aleksandrs Karpovs, Latvijas patriots, tika apglabāts ar Latvijas karogu pārklātā zārkā.

Gleznāja un izstāžu kuratore Lelde Kalmīte atceras, kā iepazinās ar Aleksandru un viņa dar-

biem: "1993. gadā savas pirmās vizītes laikā Latvijā kopā ar mākslinieci Ilgu Reke, ar kuŗu es piedalījies mūsu darbu izstādē Rīgā un Limbažos, satiku Aleksandru Karpovu. Mēs apmeklējām viņa Rīgas studiju (viņš studēja Latvijas Mākslas akadēmijā, pēc tam, kad ieguva BFA gradu Minesotas Universitātē). Karpova ofortā, kuŗu tajā laikā iegādājos, ar virsrakstu "Vismaz 999 999 pārāk daudz" ir attēlots Sarkanās armijas karavīrs skeleta formā, ar kalašņikova automātu un noliecies pret ēku Vecrīgā ar baltu žurku uz pleca. Iela parasto bruģ-

akmeņu vietā noklāta ar žurkām. Daudzus gadus vēlāk es satiku Aleksandra brāli Konstantīnu, kuŗš strādā pie sava brāļa mākslas saglabāšanas. Pilna Aleksandra izdruku kolekcija tiek glabāta Pasaules latviešu mākslas centrā Cēsis (PLMC), un šogad tā tiek prezentēta kā pirmā PLMC 2020 sezonas izstāde.

Nav viegli apskatīt šos attēlus, kas dokumentē "sarkano fašistu" cietsirdību un vardarbību, tā Aleksandrs sauca padomju pārstāvjus, kuŗi iebruka un okupēja Latviju pusgadsimta garumā. Bet ir svarīgi zināt, ka Karpova

agrākais darbs Amerikas Savienotajās Valstīs tikpat spēcīgi nosoda nežēlību un rasismu. Tātad no politiskā viedokļa Karpovs bija pilnīgi konsekvents. Viņš izmantoja mākslu kā ieroci pret sociālo netaisnību visur, kur tā pastāvēja".

Par Pasaules latviešu mākslas centrā (PLMC) Cēsis sagatavoto Aleksandra Karpova izstādi, kas būs skatāma šogad, PLMC direktors Kārlis Kanderovskis skaidro, ka vīrusa krīzes dēļ tās atklāšanas datums pagaidām vēl nav zināms, un aicina sekot informācijai par izstādes atklāšanu.

BĒRNI RAKSTA PAR SIBIRIJU

Jau vairāku gadu garumā fonds "Sibīrijas bērni" rīko skolēnu domrakstu sacensību par 1941. gada 14. jūnija un 1949. gada 25. marta deportācijām. Sacensībā aicināti piedalīties kā Latvijas, tā arī diasporas skolabērni, un viņu veikumu vērtē žūrijas komisija, kuŗas locekļi ir gods būt arī šo rindu autorei. Turklāt – žūrijas locekļiem ir iespēja īpaši apbalvot tos rakstītājus, kuŗu darbs viņiem liecas īpaši atzīmējams. Man šogad bija īpašs prieks saņemt, lasīt un vērtēt divu diasporas puīšu sacerējumus – Arvina Narouzi no Stokholmas latviešu skolas (viņš arī savā vecuma grupā ieguva godpilno 3. vietu) un Kārļa Kalvāna no Losandželosas latviešu skolas. Abi puīši un viņu skoliņas saņēms avižu Brīvā Latvija un Laiks abonementus un grāmatu veltes.

Šai nr. publicējam Arvina, Kārļa un divu Rīgas Teikas vidusskolas skolnieču – Noras un Līvas domrakstus.

Ligita Kovtuna

Kārlis Kalvāns, 12 gadi
Losandželosas Latviešu skola

Ar ticības spēku Sibīrijas ceļos

1949. gada martā no Latvijas uz Sibīriju tika izsūtīti 42 tūkstoši cilvēku, tostarp mana vecmāmiņa Veronika Jane. Viņai bija 17 gadi. Kaut gan deportācija tika gatavota lielā slepenībā, tomēr notika informācijas noplūde vietējo iedzīvotāju starpā. Cilvēki runāja.

Es dališos atmiņās par manas vecmāmiņas Sibīrijas stāstu. 1949. gada 25. marts bija parasta skolas diena daudziem bērniem Latvijā. Taču manai vecmāmiņai ejot uz skolu, bija nelāgas nojaudas. Ap pusdienas laiku viņa tika iesaukta direktora kabinetā, kur viņai tika paziņots, ka viņas ģimene tiek izsūtīta uz Sibīriju. Viņa stāstīja, ka visu ceļu no direktora kabineta līdz mājām gāja raudādama. Viņas sapņi par studijām Rīgā un kļūšanu par skolotāju tika sagrauti. Atnākusi mājās, viņa sastapa ne tikai savu ģimeni, kas jau krāvājās, bet arī ar ieročiem bruņotus krievu karavīrus. Steigā un apjukumā tika ņemts līdz silts apģērbs un ēdiens. Viens no krievu karavīriem redzēja viņu apjukumu. Viņš paņēma un sarullēja paklājiņu, un iedeva to vecmāmiņai rokās, noteikdams, ka viņai noteikti noderēs.

Sākās garais ceļojums uz Sibīriju lopu vagonos. Ceļā nomira vecmāmiņas mamma. Tētis nomira, gadu nenodzīvojās Sibīrijā. Viņa palika viena ar savu

māsu un vecākā brāļa ģimeni. Gandrīz 10 gadi pagāja, smagi strādājot Sibīrijā. Nebija viegli, bet viņa izturēja un atgriezās Latvijā kopā ar vīru un vecāko dēlu, kuŗš piedzima izsūtījumā. 1958. gadā, esot Latvijā, viņai piedzima mana omamma.

Kā stāstīja mana mamma par manu vecvecmāmiņu, viņas klātbūtne deva gaišumu, siltumu, drošību un mīlestību. Viņa nekad nepieminēja nevienu sliktu vārdu par cilvēkiem, kuri bija atbildīgi par to, ka visi tika deportēti uz Sibīriju. Mīlestība un piedošana ir tas, ko viņa ir nodevusi kā galveno dzīves vērtību un mācību nākamajam paaudzēm savā ģimenē un visiem apkārtnē, kuri savās atmiņās saglabājuši viņu kā gaišāko cilvēku visā apkārtnē. Ticība un pašaušanās uz Dievu bija tas, kas deva spēku un izturību, ejot garo un sarežģīto dzīves ceļu mūža garumā. Neliels sudrabots krusts, kas tika turēts mājās īpašā vietā un pie kura notika ģimenes lūgšanas, tika ņemts līdzī uz izsūtījumu kā lielākais ģimenes dārgums. Tas arī atgriezās Latvijā, nodilis no garā ceļa, bet tikpat mīļš un vēl mīļāks, un glabājas goda vietā manas omammas mājās Latvijā.

Mana vecvecmāmiņa un viņas dzīves gudrība un mīlestība glabājas bērnu un mazbērnu sirdīs, un to viņi nodod tālāk nākamajam paaudzēm.

***

Nora Ērgle, 13 gadi
Rīgas Teikas vidusskola, 7. klase

Tagad es zinu, kas notika

Izvešanas uz Sibīriju man bija svešs laika posms vēsturē, – es par to gandrīz neko nezinaju. Zināju tikai to, ka tūkstošiem cilvēku tika deportēti uz skarbo Sibīriju. Pateicoties manai vecmāmiņai, kuŗa ir žurnāliste un kuŗa apmeklējusi, pati savām acīm redzējusi vietas, kas ir šo dziļi tumšo atmiņu pilnas, es uzzināju par šo vēsturisko notikumu vairāk.

Es arī no viņas saņēmu skaidrojumu, bet ar to nepietiek, lai es spētu sajust, kā tas īstenībā bija. Vecmāmiņa man iedeva trīs grāmatas, un es tūlīt ķeros pie to lasīšanas. Mani šī tema uzrunāja, jo mani vienmēr ieinteresējuši vēstures notikumi, kas ir mainījuši to, kas mēs esam, kādā valodā mēs runājam un kuŗā pasaules malā mēs dzīvojam. Grāmatas, kuras man vecmāmiņa iedeva, ir – atmiņas stāstu grāmata "Skaidrā bērniņas saule", ko sastādījis Laimdota Podze,

Līdz ar domrakstu sacensību notiek arī bērnu zīmējumu konkurss par Sibīrijas bērnu tēmu. Šeit Majoru vidusskolas skolnieces Elinas Sproģes (14) darbs

Dzintras Gekas sastādītā "Skola Sibīrijā" un Ilmāra Knaģa grāmata "Ne mēs tos laikus izdomājām". Šī grāmata, kā rakstnieks pats teicis, ir turpinājums grāmatai "Bij tādi laiki".

Lasot šīs grāmatas, man acīs rīnās asaras un sirds žņaudzās čokurā, izprotot cik lielas mokas – gan fiziskas, gan garīgas – šiem cilvēkiem bija jāizcieš. Viņiem bija jācieš bads, aukstums un tukšums sirdī, daudzi arī aizgāja Viņšaulē no slimībām.

1941. gada 14. jūnijā un 1949. gada 25. martā deportēti tika gan lieli, gan mazi, un to kā bērniem klājās skarbajā Sibīrijā, es sapratu, izlasot grāmata "Skola Sibīrijā". Šī grāmata vēsta par ļoti daudz sarežģījumiem, kas bija, mācoties skolā Sibīrijā – bērni nesaprata pat valodu, kādā tajā valstī runā, nebija arī nedz burtnīcu, nedz grāmatu.

"Skaidrā bērniņas saule" ir grāmata, kuŗu lasīju, domājot: "Cik laimīga es varu būt, ka nesmu piedzīvojusi tās šausmas un esmu dzimusi laikā, kad visa pasaules uztvere ir maiga un mūs, bērnus, ciena un izturas pret mums kā pret dārgakmeņiem."

Grāmata "Ne mēs tos laikus izdomājām" Ilmārs Knaģis stāsta par savu bērniņu un Ulmaņlaikiem Jēkabpili. Rakstnieka atmiņas dod iespēju izzināt vēsturi, – vairāk gan Jēkabpils pilsētas vēsturi. Rakstnieks teicis: "Bij tādi laiki" ir tā, it kā tas būtu pats par sevi saprotams. Bet ar jaunās grāmatas nosaukumu es vēlējos pateikt, ka mēs neizdomājām tos laikus, mēs negribējām tos laikus, bet mums tos uzspieda. Cilvēks taisa laikus, nevis laiks – cilvēku". Man šie vārdi likās ļoti precīzi un patiesi. Šis laiks ir atstājis lielas sekas tūkstošiem no bada un slimībām dzīvību pazudējušu cilvēku. Atminamies bērnus, tagad vecāka laika gājuma latviešus, kam bija atņemta saulainā bērniņa.

Un nu, lūk, man tagad ir skaidrs, kas tad ir šīs izvešanas, un es uzskatu tā – lai cik grāmatas es izlasītu, es nekad neuzzināšu, kā tas par īstam ir – būt bērniņā izsūtītam svešumā bez zināšanas, vai tu izdzīvosi, vai

tavi tuvinieki izdzīvos un vai tu atgriezies savā dzimtajā zemē. Tāpēc es izsaku lielu līdzjūtību cilvēkiem, kas paši ir uz savas ādas izjūtuši sūro izsūtīšanas laiku. Un ticu, ka kaut kas tik nežēlīgs nekad, nekad neatkārtosies.

***

Līna Jansone, 14 gadi
Rīgas Teikas vidusskolas 7. klase

Manas ģimenes stāsts par Sibīriju

Par šo konkursu es uzzināju no savas draudzenes. Uzreiz, kad padzirdēju par šī konkursa tēmu, man prātā atausa manas vecmāmiņas stāsti par viņas bērniņu Sibīrijā, un tieši tāpēc izlēmu piedalīties.

Manas vecmāmiņas stāsts sākas ar to, kā viņas vecmāmiņa, vectētiņš, mamma un tētis tika ieģrūsti vagonā, kas lēnā gaitā virzījās uz viņu daudzu turpmāko gadu dzīvesvietu.

Šī negodīgā likuma varā viņas vectēvs nonāca tāpēc, ka, esot galdnieks, atteicās krievu priekšniekam darināt zārkus, tādā veidā pakļaujot sevi un visu ģimeni izsūtīšanai.

Vecmāmiņas ģimene šim likumam tika pakļauta vēl negodīgāk – izrādījās, ka būt par īpašniekiem lielai un bagātai saimniecībai nemaz nav tik labi, kā izskatās. Šī iemesla dēļ arī viņi tika izsūtīti uz Sibīriju. Katram bija arī iespēja paņemt kaut ko līdzīgu. Vecmāmiņa paņēma šujmašīnu un drēbes, kuŗas viņai vēlāk krietni noderēja.

Dzīve vagonā bija smaga, nebija ne pietiekami daudz ēdiena,

ar ko remdēt izsalkumu, ne ūdens, ar ko remdēt slāpes, bet vissliktāk bija naktī, kad temperatūras stabiņš bieži nolaidās zem nulles. Tieši šajos briesmīgajos apstākļos iepazinās manas vecmāmiņas vecāki.

Pēc trīs nedēļu garā un nogurdinoša brauciena vilciens beidzot pietāja Sibīrijā, vietā, kuŗu dēvē par Amūru pie Ķīnas robežas, bet ar to grūtības nebūt nebeidzās – lai tur izdzīvotu ziemu, viņiem nācās izrakt bunkuru zem zemes. Tie viņus pasargāja no skarbajiem saliem ziemā, taču naktīs tajos bija tik auksts, ka spaiņos sasala ūdens.

Kad pirmā siltā ziema bija pārdzīvota, iestājās silta vasara, kuŗas laikā izsūtītajiem bija iespēja sākt kārtīgi iedzīvoties. Viņi uztaisīja kārtīgākas mājas, sāka rakt laukus un audzēt lopus. Pēc dažiem šādi pavadītiem gadiem beidzot nāca pasaulē mana vecmāmiņa.

Vecmāmiņas atmiņās Sibīrija nebūt nelikās tik skarba un nežēlīga – pēc viņas stāstiem, tur esot milzīgas pļavas, pilnas ar krāšņiem ziediem un ziemas nemaz neesot tik sliktas, ja tām kārtīgi sagatavojas. Viņa savu bērniņu pavadīja, spēlējoties ar citiem bērniem un palīdzot ģimenei smagajos lauku darbos. Protams, bija arī tādas ziemas, kad iztikas nepietika un aukstums laužās iekšā mājās, bet, neskatoties uz to, tur esot bijis ļoti daudz tiešām inteligentu un jauku cilvēku, ar kuŗiem kopā svinēt dažādus svētkus.

Kad 1953. gadā nāvē aizgāja Staļins, beidzot sāka parādīties iespēja atgriezties mājās. Kaut gan Amūrā jau bija visai labi dzīvošanas apstākļi, mana ģimene atteicās tur palikt, jo viņu īstās mājas bija un palika Latvijā. Daudzi viņu draugi te bija palikuši un turpināja dzīvot un strādāt, lai padarītu to vēl skaistāku.

Dzirdot šos stāstus, es vēl vairāk cīnu savu vecmāmiņu par to, ko viņa savas dzīves laikā ir piedzīvojusi. Pēc šī visa viņa vairs nesaskata grūtības lietās, kuŗās citi tās saskata. Esmu ļoti pateicīga, ka mūsdienās necilvēcīgie un negodīgie likumi ir atcelti.

Latvija, 1990: ceļš atpakaļ uz mājām Nr. 2

Moto: “Mēs, bez tam, ka esam latvieši arī esam cilvēki, kam visa pasaule pieder.”
Juris Alunāns, 1959. gads

ATIS LEJIŅŠ

(Turpināts no Nr. 21)

Austrumeiropā un Latvijā tas jādara uzreiz, bet nevar jau uzreiz. Ātrus rezultātus nevar gaidīt: tā būs cīņa – cīņa par demokrātiju. Tas ir nemitīgs process, kas turpinās vēl joprojām. Un rezultāts ir atkarīgs no pašas tautas.

Bet kad es dzirdēju vasarā Bišera kunga un Ķezbera kunga izteicienus par īpašas padomes nepieciešamību, kas atvietotu Augstāko Padomi šajā grūtajā laikā, es jau iekšēji sāku gatavoties otrajai trimdai. Mani baida, ka Latvijā neatšķir to Ulmani, kas izcīnīja Latvijas neatkarību un nodibināja demokrātiju, no tā Ulmaņa, kas iznīcināja demokrātiju un nodeva Latvijas neatkarību. Trimdā jau tas ir sen izdiskutēts. Bet Latvijā vajadzētu beidzot saprast, ka ar nacionālu diktatūru atgriešanās Eiropā nav iespējama. Fašistiskajai Portugālei un Grieķijai bija jāgaida, kamēr tur nodibinājās demokrātija, un tikai tad tās varēja atgriezties Eiropā. Jādomā, kas ir tie spēki Latvijā, kas tagad ceļ Ulmani augstā godā un nešķir viņu divās daļās? Kam tas ir izdevīgi. Ja mums 1940. gadā būtu bijis parlaments tāpat kā Somijā, tad tik viegli mēs nebūtu padevušies Padomju Savienības ultimātiem.

Tā, ko Guntis Feldmanis sauc par “kņadu”, būtībā ir demokrātiju dzīvības dzīvības sula. Izraēlas parlamentā jeb knesetā kņada ir vēl trakāka, nekā kādreiz bija Latvijas Saeimā. Ja es nemaldos, tur pat ir vairāk politisko partiju nekā savulaik Latvijā, jo Izraēlā ir tikai vienprocentīgais siets. Arī Zviedrijā pašlaik ir šausmīga kņada, un Norvēģijā nesen mainījās valdība, bet Amerikā bija liela kņada sakarā ar budžeta pieņemšanu. Tie ir tikai daži piemēri, kas apliecina, ka “kņada” brīžiem ir neizbēgama. Bet šajās zemēs neviens tomēr neņem apgalvot, ka kņadas dēļ ir nepieciešams apvērsums, lai glābtu, piemēram, Zviedrijas valsti un lai zviedru tauta neietu bojā. Tautiešiem Latvijā jāzina, ka šai ziņā Ulmanis bija liels dzirnakmens ap kaklu. Kad mēs trimdas sākuma meklējam politisko atbalstu no partijām un valdībām, kad teicām, ka cināmies par brīvību, demokrātiju, viņi varēja mums aizrādīt, ka mūsu pašu mājās taču bijusi diktatūra. Mums nāca par labu tas, ka bijām okupēti, tas, ka bijām pret komūnismu. Ja nevēlas daudzas partijas (jeb pārāk daudzas partijas), tad var – tāpat kā Zviedrijā – ieviest 4 procentu sietu. Tās partijas, kas negūs 4 procentu atbalstu no visu vēlētāju nodotām

balsīm, neieklūst parlamentā. Pat visam vienkāršs mechanisms.

Nezinu, vai mums, latviešiem, sevi tik ļoti vajadzētu šausīt. Esmu dzīvojis 10 gadus Austrālijā, 10 gadus Amerikā, gandrīz 6 gadus Vācijā un nu jau 17 gadus Zviedrijā, un par visām minētajām zemēm varētu uzrakstīt diezgan lielu sūdzību katalogu, bet nesaprotu, kāpēc tas būtu vajadzīgs. Nedomāju, ka mēs salīdzinājumā ar šīm pārējām tautām būtu daudz sliktāki. Patiesībā jābrīnās, ka esam pārdzīvojuši šos aptuveni 50 padomju gadus. Dzīvodams šogad Rīgā, nevaru saprast, kā tas bijis iespējams.

Vecpilsēta, Stokholma. Ejoj mājās no darba pa Karalienes ielu, dzirdu tādas pazīstamas skaņas. Tā kā būtu latviešu valoda. Dzied taču! Kad pēdējo reizi dziedāts Stokholmas ielās? Nāk bariņš tautiešu. Atbraukuši skolu apmaiņas braucienā. Vēls vakars, un spožie skatlogi vilināt vilina ar savu preču pārpilnību. Bet viņiem tas nav par makam – tāpēc dzied. Līdzīgā situācijā amerikāņi nedziedātu, vācieši nedziedātu, angļi nedziedātu, austrālieši nedziedātu.

Domāju, mēs neesam ne labāka, ne sliktāka tauta par visām pārējām, bet, ja Zviedrijai būtu jāpārcieš tas viss, ko pārcietusi Latvija, nezinu, kāds būtu iznākums. 1990.

gadā mani ir radusies īpaši liela cieņa pret latviešu tautu. Un es nebūtu neesmu vienīgais – arī Rietumu politiķi, diplomāti, uzņēmumu vadītāji, ar kuriem esmu ticis šajā gadā, apbrīno mūs par to, ka tik maza tauta varējusi iziet pret tik milzīgu pārspēku.

To patiesi var saukt par brīnumu, jo ļoti daudzi man atzinuši, ka viņi ticējuši Ļeņinam, ticējuši tam, kas mācīts skolā, jo neko citu jau nav zinājuši. Man pagrūti tam noticēt, jo mēs trimdā vienmēr domājām, ka cilvēki, arī jaunā paaudzē, nekad Ļeņinam nav ticējuši. Varbūt kāds no rakstniekiem varētu ķerties pie šīs temas, tuvāk izpētīt šo procesu – kas notiek, ja tautai izgriež smadzenes? Vai tad tā domā citādāk? Vai sāk ticēt ienaidniekam, nevis senču un nacionālā mantojuma pasaulei?

Bet kas neatkarīgā Latvijā kontrolēs ekonomiskās sviras? Norcēpingā notika Latvijas tirdzniecības seminārs. Kamēr latvieši dejoj tautasdejas un stāvēja pie saviem stendiem, demonstrējot precī, tikmēr 36 zviedru tirdzniecības pārstāvji zviedriski un krieviski sarunājās ar četriem Latvijas pārstāvjiem – ar “Latvijas muiņas šefu” Gusevu, ar ārējo ekonomisko sakaru šefu Zaharovu u. c.

Pārdaugava. Iepērku grāmatas.

Redzēju, la latviešu skolnieces nopirka atlantu un pasaules karti – krievu valodā. Saku: “Vai tad nav latviešu valodā?” Viņas man atbild – “nav”. Paskaidro, ka jāzina jau arī krievu valoda. Es: “Bet krievu valoda jau nekam neder Eiropā, jāzina angļu valoda.” – “Jā, mēs mācāmies angļiski. Un arī vāciski!” – “Bet vai jūs ar krievu bērniem runājat latviski? Vai jūs mācāt arī viņiem latviski” – “Jā, mēs to noteikti darām.” Šī jaunā paaudzē ir bijusi brīva jau trīs gadus, un, ja šiem bērniem tagad ir 10 gadi, tad tas nozīmē, ka trešā daļa viņu mūža jau pavadīta brīvās domāšanas apstākļos. No gada gadā aug jauna paaudzē, ko vairs nespēj totalitārais pasaules uzskats Priekš viņiem mums ir jāstrādā.

Zviedrijā ir valsts psiholoģiskās aizsardzības departaments. Tas māca, kā tautai izturēties draudu vai okupācijas apstākļos. Uzkrītoši, ka pirmajā krīzes nedēļā pēc 18. novembra tikai LTF veica šīs iestādes funkciju Latvijā – aktīvi darbojās Latvijas aizsardzībai. Mūsu pieredze māca, ka var atkārtoties vai nu 1940. gads, vai 1919. gads. Bet vēsture jau allaž pārsteidz, tāpēc galvenais – būt gataviem!

Rīgā, 1990. gada decembrī

Atmiņu stāsts par izsūtīšanu uz Sibīriju

Mani sauc Arvins Norouzi, esmu 14 gadus vecs, dzimis un uzaudzis Stokholmā. Eju Stokholmas Latviešu skolā katru sestdienu no divu gadu vecuma, kā arī dejoj Stokholmas jauniešu deju kopā “Zibenītis”.

Šogad savu skolas noslēguma darbu rakstīju par latviešu izsūtīšanu uz Sibīriju. (distancēšanās laikā izprašāju savu vecmammu Edīti Šakinu caur planšeti. Tā tapa atmiņu stāsts par Sibīriju).

Mans vecvectēvs Aleksandrs Dzerkalis bija skolas direktors un ticēja Latvijas valstij. Viņš bija arī aizsargs. Kad tuvojās Otrā pasaules kara beigās, ģimene bēga uz Liepāju, lai pārceltos ar kuģiem uz Vāciju. Tā kā tilti pāri Daugavu bija saspridzināti, ceļš veda līdz Liepājai. Kad viņi sasniedza Liepāju, krievu fronte jau bija klāt un sabombardēja visus kuģus, kas vēl centās aizbēgt uz Vāciju. Ģimene bija spiesta palikt Aizputē. Vecvectēvs Aleksandrs slēpās, strādāja gadījuma darbus un vairs neestrādāja par skolotāju. Vecvecmamma Adelaida gan strādāja par skolotāju – Bojas skolā un mācīja bērnus no 1. līdz 4. klasei.

Cilvēki slēpās mežos. Vecvecmamma vecāki un māsa Helēna palika sargāt Aglonas māju, lai tā netiktu izdemolēta un nodezīnāta. Kad pie varas nāca komunistiskais režīms, čekisti mocīja palikušos, lai uzzinātu kur palicis vecvectēvs Aleksandrs. Bet viņi tiešām nezināja, kur vecvectēvs palicis.

Uz Liepāju nāca ziņas par gaidāmo izvešanu, un vecvectēvam Aleksandram bija bail. Viņš izšķīrās no vecvecmamma un slēpās pie radiem, jo zināja, ka viņu meklē. Vecvectēvu atrada, ieskaitīja vīriešu darba kolonijā. Uz Sibīriju viņu aizveda lopu vagonā, kur nevarēja ne sēdēt, ne gulēt, uz grīdas vagonā bija caurums, kur varēja nokārtoties. No vagona āra nelaida, to apsargāja krievi.

Izsūtītie brauca vairākas nedēļas, bija auksti, cilvēki spiedās cits pie cita, lai sasildītos, ēst neveda, daudzi nomira. Brauciena galā viņi dabūja zināt, ka atrodas Komi apgabalā Sibīrijā. Tur investos sadalīja pa grupām un ielika barakās, kur bija tikpat auksts kā vilciena vagonos. Cilvēki plūca sūnas un zāli un klāja uz grīdas, kur gulēt, un apsedzās ar mēteļiem. Pēc tam viņus aizveda meža darbos, kas bija ļoti smagi. Ēst deva negaršīgu plāceni, nāca ziema un daudzi slimoja un mira. Mirušos sameta kaudzē pie barakām, vēlāk viņus kaut kur aizveda. Mirušo drēbes savāca palikušie Mazgāties nebija kur, barakas smirdēja pēc sviedriem un netīrības, tajās ieviesās utis un blaktis. Visi gaidīja vasaru, jo tad varēja upē mazgāties. Vienīgi vasara bija ļoti īsa. Barakās dzīvoja dažādu tautību cilvēki, naktī katrs runāja savā valodā – pats ar sevi. Visi sapņoja par mājām un ēdienu. Vecvecmama Adelaida sūtīja savējiem sālītu speķi. To sagrieza mazos

Kopā ar vecmammu Edīti Šakinu rudens brīvlaikā Bastejkalnā pie Brīvības pieminekļa

gabaliņos un sūkāja kā konfekti. Tas manam vecvectēvam izglāba dzīvību.

Vecvectēvu Aleksandru atbrīvoja pēc amnestijas 1955. gadā, bet viņš atgriezās mājās, Latvijā, vecs un salauzts, tikai 1956. gadā. Viņš bija zaudējis pusi no sava svara, un viņa māja bija atdota svešiem cilvēkiem, arī zeme bija sadalīta un atdota. Vecvectēvs Aleksandrs uz Aglonas mājām aizbrauca tikai vienu reizi pēc Sibīrijas. Viņš atļāvās skatīties uz savām mājām caur krūmiem tikai naktī kopā ar savu dēlu Pēteri. Viņš bija morāli sagrauts, slimoja un nomira, brīvu Latviju nesagaidījis.

Vecmamma Edīte Šakina (dzimusi Dzerkale) gāja Kalvenes

skolā, kad atbrauca un aizveda viņas tēti. Manai vecmammai bija 12 gadi, un tad sākās viņu daudzu gadu vēstulju sarakste. Lielāka daļa vēstulju bilžu tika aprakts un slēptas no bērniem, lai viņi neizplatītu pareizo informāciju. Sākumā bērni nezināja, kur tētis aizvests. Bet vēlāk, kad politiskā situācija uzlabojās, vairs netika slēpta informācija, ka tēvs ir Sibīrijā. Bērni rakstīja ļoti vispārīgi par skolas gaitām, jo zināja, ka vēstules tiek pārlasītas. Īstā informācija vēstulēs netika rakstīta.

Vairākas reizes vecvectēvs Aleksandrs bija tik smagi slimojis, ka nevarēja paiet. Bet viņu no nāves izglāba tas, ka viņš mācēja runāt vācu un krievu valodā.

Barakas retas reizes apmeklēja feldšeris, kurš nevarēja saprasties ar ieslodzītajiem. Feldšeris paņēma vecvectēvu Aleksandru par tulku, un tā pēc slimšanas viņš palika dzīvs, jo dabūja zāles. Temperatūru nekad nemērīja, feldšeris to noteica ar roku. Dodams zāles, feldšeris teica – ja zirgiem palīdz, tad arī tev palīdzēs. Visas rētas, nobrāzumus apstrādāja ar “ziliem graudiņiem”. Nekā cita jau nebija.

Vecvectēvs Aleksandrs stāstīja, kā ilgojies pēc mājām un savējiem, un bieži sapņos redzējis mājas.

Mana vecmamma Edīte tika aizsūtīta pie radnieces uz Rīgu, kur Edīte visiem stāstīja, ka viņas vecāki ir miruši.

Kaut arī vecvectēvs Aleksandrs atgriezās Latvijā, viņa pasē iespieda zīmogu, ka viņš nekad nedrīkst strādāt par skolotāju. Viņam bija atļauts strādāt lauku darbos un meliorācijā.

Vecvectēvs Aleksandrs tomēr saglabāja savu ticību Latvijas neatkarībai, neskatoties uz to, ko viņš pārdzīvoja Sibīrijā.

Šī publikācija sagatavota ar Mediju atbalsta fonda finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par publikācijas saturu atbild biedrība “Laiks-BL”

MAF
Mediju atbalsta fonds

SANDRA BONDAREVSKA

3x3 šovasar notiek attālināti

Covid-19 pandēmija pasaulē šogad liegusi rīkot daudzus pasākumus, tostarp uz 2021. gadu ir pārceltas arī visas 3x3 nometnes. Par to skumst ne tikai dalībnieki, kas bija pieteikušies braucieniem uz nometnēm, bet arī šo nometņu un salidojuma rīkotāji.

3x3 ir ieņēmis stabilu vietu daudzu jo daudzu pasaules latviešu dzīvēs. Nometnes nedēļa tiek gaidīta ar satraukumu un cerībām, tā kļuvusi par neatņemamu vasaras sastāvdaļu, kas dod ne tikai lādiņu latvietības kopšanai līdz pat nākošajam gadam, bet arī emocionāli saista gan latviešus Latvijā, gan visā pārējā pasaulē.

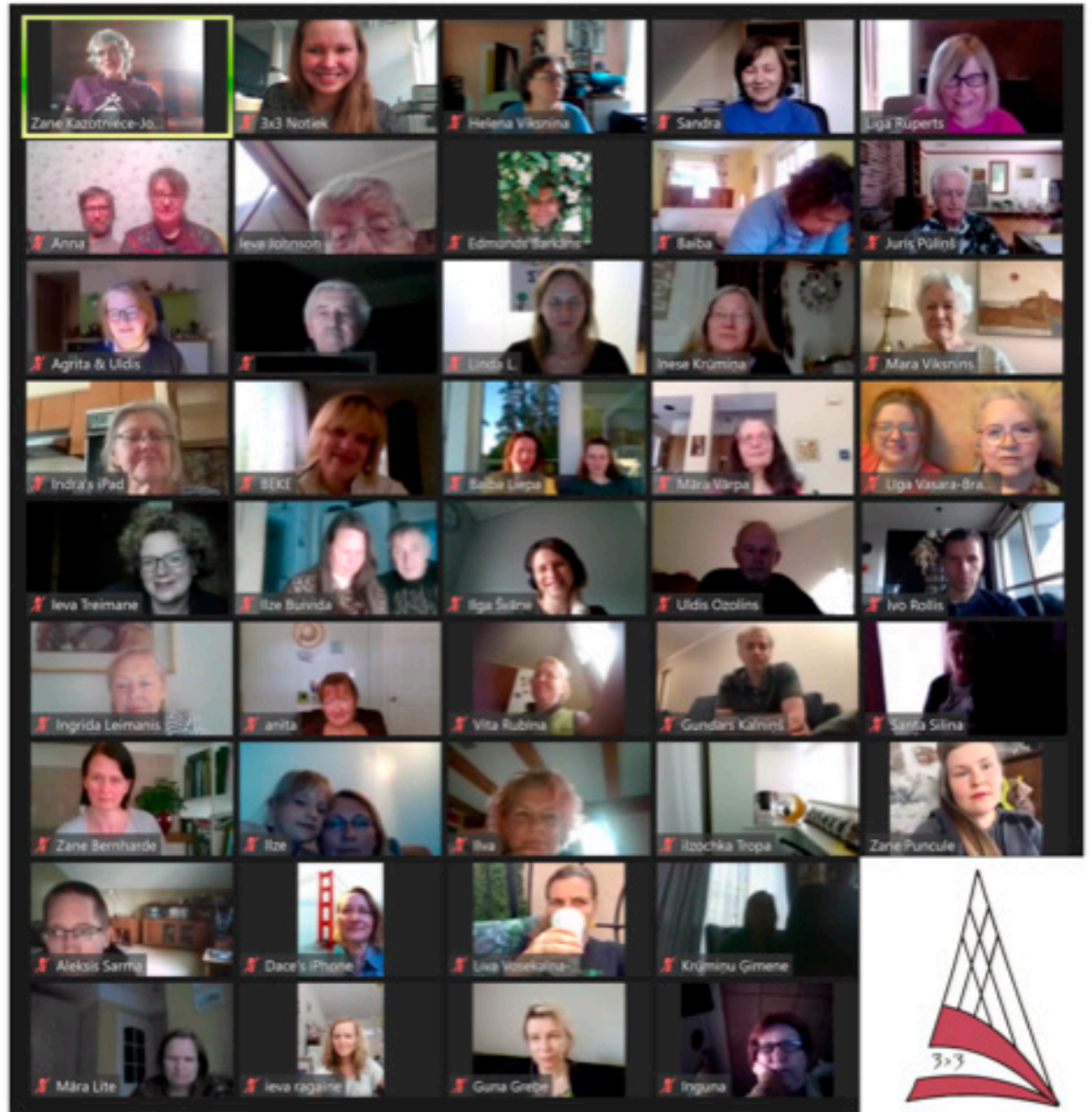
Ziņa par to, ka 2020. gadā 3x3 nebūs, rīkotājiem lika sarosīties, lai meklētu veidus, kā tomēr satikties, glabāt un daudzīnāt gadu gaitā izveidojušās 3x3 vērtības. Virtuāli jau notikuši vairāki mēģinājumi. Amerikā tās ir kopīgas virtuālas sadziedāšanās, rīkojot attālinātas *nikšanas*, bet Īrijā tās ir spēka dziesmas, kas ik nedēļu tiek publicētas *Facebook*.

Latvijas 3x3 padome pagājušonedēļ uzsāka jaunu iniciatīvu – katru trešdienas vakaru rīkot attālinātu pasākumu “Vakara viesis”, lai virtuāli tiktos *Zoom* platformā. Šis cikls tika uzsākts 3. jūnijā ar vairāk kā piecdesmit dalībniekiem. Īpašie viesi pirmajā tikšanās reizē – 3x3 kustības aizsācēja pasaulē un Latvijā – Līga Ruperte un Inese Krūmiņa. Viņas abas stāstīja savas atmiņas par pirmajām nometnēm Ame-

rikā un Latvijā: vēlmēm un sajūtām; par to, kādas ir 3x3 vērtības un kā tās tika un tiek ievērotas vēl joprojām; par “ciņu”, ko nācies izcinīt, lai trīsreiztrīsnieki viens otru uzrunātu uz “tu”. Atmiņā palikuši arī tā laika jautrie brīži un pārpratumi, un, protams, Latvijas un ārzemēs mītošo latviešu tuvināšanās un barjeru nojaukšana, kas šo kustību visdrīzāk arī ir padarījis unikālu.

Sarunu laikā abas vakara viesiņš aicināja uzdot jautājumus un arī pārējiem dalīties savās 3x3 atmiņās un pieredzē, un jautātāju nebija maz. Lai gan Līga kategoriski noliedz savus nopelnus saukties par 3x3 radītāju un izveidotāju, iebilstot, ka tas ir daudzu jo daudzu iesaistīto nopelnus, tomēr bez viņas neatlaidības un uzņēmības veidot pirmo saietu 1981. gadā Gaņzerā šīs kustības nebūtu ne Latvijā, ne arī citur pasaulē. Tā nu Līgas iebildumi saukties par 3x3 autori tika pārlicināsi atspēkoti.

Emocionāli pacilājošākais brīdis tikšanās laikā bija “Vakara viesis” noslēgumā. Atvadoties, kā jau trīsreiztrīsniekiem ierasts, Inese uzsāka un visi nodziedāja 3x3 Vakara dziesmu. Jau ar pirmajiem dziesmas vārdiem “Šķiramies(i) mēs, ļautiņi” pakrūtē kaut kas dīvaini iesmeldzās un plaukstas teju fiziski sajuta blakus stāvētāju silto rokaspiedienu. Kas tas bija? Tā noteikti bija īpašā 3x3 sajūta, kas mūs no virtuālajam sarunām pārcēla istajā 3x3 klātbūtnē.

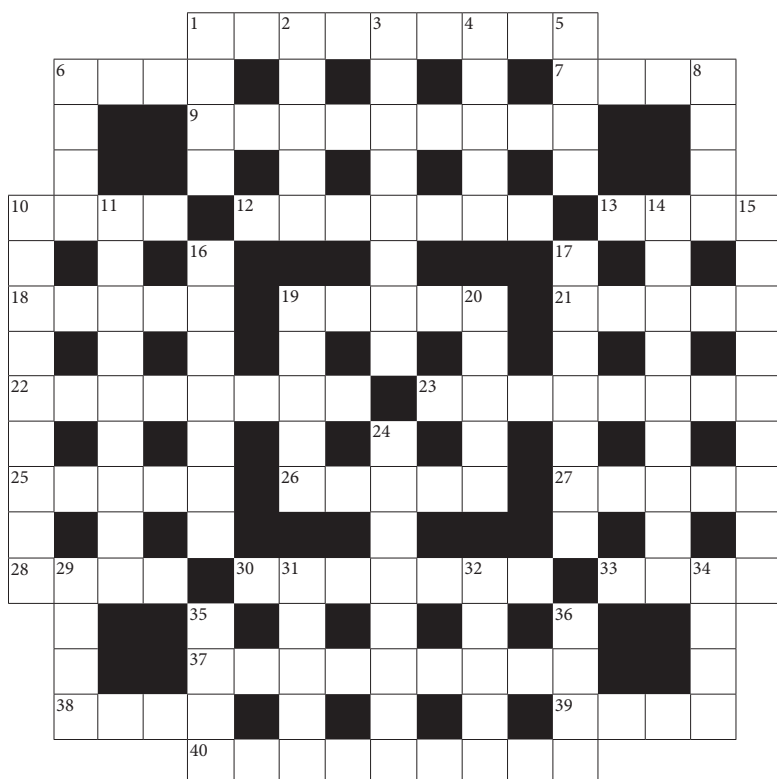
Bet, ko nu es te to visu aprakstu, paši varat noskatīties pirmās satikšanās ierakstu 3x3 interneta mājaslapā – www.3x3.lv.

Tur un Latvijas 3x3 *Facebook* lapā atradīsiet arī visu nepieciešamo informāciju par turpmākajiem Vakara viesiem treš-

dienās un arī aprakstu, kā pieslēgties, lai piedalītos. Uz tikšanos 3x3!

Sastādījis KĀRLIS PĒTERSONS

KRUSTVĀRDU MĪKLA

Limēniski. 1. Monētu un medaļu kolekcionārs. 6. Mākslas veids. 7. Dabiskas ūdensplūsmas. 9. Optisks instruments. 10. Navigācijas ierīce jūras dziļuma noteikšanai. 12. Viedoklis, aspekts. 13. Senas gaŗuma mērvienības. 18. Apdzīvota vieta Cēsu novadā. 19. Kuŗa kāpnes. 21. Mūzikāli drāmatiskais sacerējums. 22. Īss teicisks apliekamais, pārsējs. 25. Vokāls skaņdarbs vienai balsij ar pavadijumu. 26. No rīsiem

gatavots stiprs alkoholisks dzēriens. 27. Sena pilsēta Mazāzijas ziemeļrietumos. 28. Lūk! 30. Amerikāņu rakstnieks (1932 – 2009). 33. Latviešu aktieris (1895 – 1973). 37. Ķipŗa paveids. 38. Tuksneŗa un sveŗzemju dievs seno ēģiptieŗu mītoloģijā. 39. Angļu izgudrotājs (1736-1819). 40. Kāda priekŗmeta vai parādības īpatnība.

Stateniski. 1. Diplomātsisks akts. 2. Rēzeknes pieteka. 3. Uzvarētas. 4. Administrātivi territo-

riālas iedalījuma vienības Dānijā. 5. Gulēt bezdarbībā (*sar. val.*). 6. Ekvadoras galvaspilsēta. 8. Ganas naudas vienība. 10. Bibelē – briesmīgs jūras neŗvērs. 11. Trīs viena autora romāni, kuŗus saista kopīga ideja. 14. Sporta veids. 15. Viens no Dānijas jūras ŗaurumiem. 16. Mākslinieku pirmās uzstāŗšanās. 17. Saldais ēdiens. 19. Upe Anglijas dienvidos. 20. Augstprātīgs cilvēks, kuŗš pretendē uz izsmalcinātu gaumi, manierēm. 24. Pilsēta Japānā, Kjusju salā. 29. Angļu jūrasbraucējs (1728-1779). 31. Plātne. 32. Laiski. 34. Latīņu alfabēta burts. 35. Virieŗu balss. 36. Nilas pieteka.

Krustvārdu mīklas BL Nr. 21 atrisinājums

Limēniski. 7. Kolosāli. 8. Peliķāns. 10. Amons. 11. Sakas. 12. Perikards. 16. Pirita. 19. Vanags. 20. Pastēte. 21. Bardī. 22. Drīsa. 23. Poras. 24. Slava. 25. Breve. 28. Maska. 30. Absints. 31. Miŗiņŗ. 32. Andora. 36. Tiraspole. 40. Tulpe. 41. Saite. 42. Sardīnes. 43. Diametrs.

Stateniski. 1. Klons. 2. Nātres. 3. Viesi. 4. Aparā. 5. Slaidi. 6. Sāgas. 7. Kamēlija. 9. Svarīgas. 13. Korts. 14. Staipekņi. 15. Kardamons. 17. “Salambo”. 18. Stīlets. 26. Raiskums. 27. Siers. 29. Korintes. 33. Milāna. 34. Slokas. 35. Epīra. 37. Atoss. 38. Panda. 39. Kants.

Uz salas Daugavā pie Kokneses top Likteŗdāŗzs – gaiŗas atceres vieta, kur svinēt latvieŗu tautas izturību un spēku. Tas ir arī Tavas ģimenes un dzimtas Likteŗdāŗzs, veltīts visiem latvieŗiem, kas 20. gadsimtā gāŗuŗi bojā vai cietuŗi sveŗu varu dēļ. Likteŗdāŗzs top kopdarbībā un par ziedojumiem, tā atbalstītajū skaits jau pārsniedz 500 tūkstoŗus. Mūsu nākamais lielais kopdarbs – uzcelt Saieta namu! **Palidzi! Ziedo!**

Nodibinājumis “Kokneses fonds”
Adrese: Lāčplēŗa iela 75B, Rīga, LV-1011, Latvija
info@koknesesfonds.lv

Ziedojumiem EUR:

AS “Citadele banka”

Konts: LV94PARX0015211160001
SWIFT: PARXLV22

Starpniekbanka ziedojumiem USD:

USA CITIBANK, N.A., NEW YORK

Konts: 36392149
SWIFT/BIC: CITIUS33

Vairāķ informācijas
www.likteŗdarzs.lv

Kā es braucu krustmātes jubileju svinēt jeb pandēmija pārņem pasauli

(Turpināts no 2. lpp.)

Bet bija daudz brīvu vietu (Melburnas daļā kabīnes priekšējā daļa visa bija atstāta tukša), un cilvēki pārsēdās. Taču teikšu, ka vispār bija daudz lidotāju. Es vismaz tik lielu skaitu nesagaidīju. Bet visumā lidostu apgrozība bija, protams, krietni mazāka nekā parasti. Frankfurtē ļāva izkāpt tikai pa 40 cilvēkiem ik pa trīs minūtēm.

Pārbraucot bija jāsazinās ar ārsti. Pirmdienas rītā man ar viņu bija sarunāta telekonsultācija. Ārste teica, ka garā ceļa dēļ man piecas līdz septiņas dienas vajadzētu uzturēties pašizolācijā un tad veikt testu. Izvēlējos īsāko variantu. Piecarpus dienas un rezultāti – negatīvi. Turpināju strādāt attālināti un no sava datora, lai gan kolēģis atveda darba datoru, taču ja vairāk par diviem mēnešiem to nelieto, visas aplikācijas tiek nobloķētas.

No 25. maija Eiropas Komisijā sākās atgriešanās pirmā fāze. Sadala mūs divās komandās. "Pārklāšanās" nedrīkst būt un citi nedrīkst atrasties Komisijas ēkā, pat ne uz piecām minūtēm, lai kaut ko paņemtu. Es tiku otrajā maiņā, tātad 2. jūnijā arī es

došos uz darbu. Atjaunināšu datora sistēmu. Paredzams, ka mūsu tulkošanas ģenerāldirektora darba norma nākamajos

mēnešos varētu būt attālinātais darbs, tātad vēl kādu laiciņu savas nodaļas cilvēkus vaigā neredzēšu.

Rakstot šīs rindiņas, apzinos, cik daudz biju piemirsusi no brauciena *pirms pandēmijas*. Tas bija skaists laiks – cienīgi nosvinēt krustmātes dzimšanas dienu, tikties ar veciem draugiem, pakafijot ar vietējo ķirzaku (!) Bairona liča kafejnīcā, aiziet uz teātri, pastaigāties pa Melburnas pludmali, parkiem un veikaliem (jo nekur citur nav tādu veikalu kā Melburnā – manuprāt). Mācāmies jaunu dzīvesveidu. Dzīvojam laikā, kad varam salīdzinoši viegli sazināties. Ieguvumi man personiski ir vecu draudzību atjaunošana un nostiprināšana un mūsu apņemšanās turpināt virtuālās kafijas pauzes, kopīgās sarunas ar māsīcām un krustmāti, iespēja tagad piedalīties Latvijā notiekošās sapulcēs un pasākumos. Neilgi pēc izolēšanās sākuma, mums darbā jautāja, kā mūsu IT rīki ir palīdzējuši darbā. Nenoliedzami tie daudz palīdzēja, bet pašlaik mūsu cilvēciskā un darba veiksmē balstās uz jau iedibinātiem kontaktiem, komandas izveidošanu un uzticību. Kā būs tālāk, ja mums ir jāturpina šī virtuālā dzīve?

• Valda Liepiņa ir Eiropas Komisijas Tulkošanas ģenerāldirektoriāta vadītāja Luksemburgā

Brīvā Latvija

reklāmas cenas Latvijā

Cena – 1,15 eiro
par cm² ierāmējumā
Atlaides par reklāmas
publicēšanas biežumu:

- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 2 reizes, paredzēta atlaide 10 % apmērā no parastās cenas.
- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 3 reizes, – 15 % no parastās cenas.
- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 4 reizes un vairāk, – 20 % no parastās cenas.
- PRIVĀTSLUDINĀJUMIEM: 0,60 eiro par 1 cm² ierāmējumā.
- SĒRU SLUDINĀJUMS: **NB! 60 eiro**

Pasta adrese:

Ģertrūdes iela 27

Rīga, LV - 1011

Tālrunis + 371 67326761

Tālraksts +371 67326784

Darba laiks:

Pirmdien – 9-17

Otrdien – 9-17

Piektdien – 9-13

BRĪVĀ LATVIJA

Latvijas reģ. nr. 1144.
Rietumeiropas latviešu laikraksts,
iznāk sestdienās, 48 reizes gadā.

Redaktore: Ligita Kovtuna
Brīvā Latvija redakcija:
Ģertrūdes iela 27, Rīga, LV-1011
(Darba laiks P.O: 9-17, Pk.: 9-13)
Tālr. (redakcijā) +371 67326761, +371 29439423,
Tālraksts: +371 67326784.
e-pasts: redakcija@brivalatvija.lv

ABONEMENTA MAKSA:

Brīvās Latvijas digitālo versiju
varat pasūtīt tāpat kā līdz šim.

- par 12 mēn. (48 nr.) EUR 55 (550 SEK)
- par 6 mēn. EUR 30 (300 SEK)
- 1 nedēļu EUR 2 (20 SEK)

To varat izdarīt caur *Brīvās Latvijas* mājaslapu: <http://www.brivalatvija.lv/abone-interneta>.

Izdrukājot iespējama krāsaina versija.

Tiem *Brīvās Latvijas* lasītājiem, kuri tomēr vēlas lasīt avīzi drukātā versijā, piedāvājam pasūtīt Amerikas latviešu avīzi *Laiks* – tie paši 48 numuri gadā, 20 lappuses, to skaitā 8 lpp. tās pašas, kas kopš 2001. gada bijušas kopīgas abām avīzēm.

Iespēja saņemt *Laiku* pa gaisa pastu no ASV.

- par 6 mēn. – EUR 186
- pa parasto pastu no Latvijas – 6 mēn. EUR 86

Laika Mākslas kalendārs!

Samaksa: naudu ieskaitot SIA VESTA-LK kontā:

AS SEB banka, kods UNLALV2X,
nr.: LV80UNLA0050016243516,
ar piezīmi LAIKS

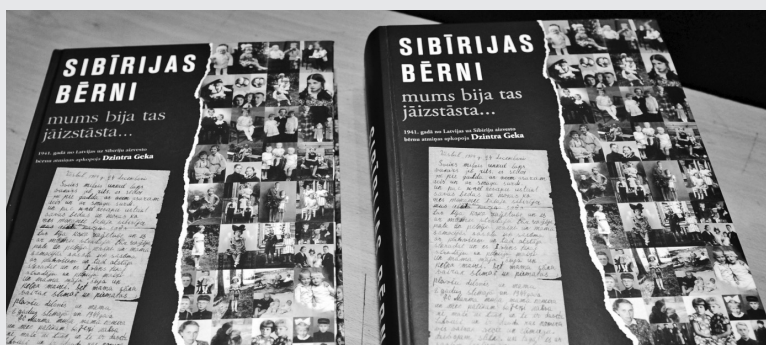
un norādot vārdu, uzvārdu un adresi.
Latviešu organizāciju un **privātie sludinājumi** maksā EUR 6,- par 10 mm augstu vienslejiņā platumā aizņemtu telpu. **Sēru sludinājumi** (10,6 cm x 7 cm) EUR 60,-

Komerciālie sludinājumi EUR 12 par 1 slejas cm.
Atlaides atkārtotām reklāmām.

Ar autora vārdu, iniciāliem vai segvārdu parakstītos rakstos izteiktās domas nav katrā ziņā arī redakcijas domas. Par līdzstrādnieku honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Par publikācijās minēto faktu precizitāti atbild autors.

Lūdzam ziedojumus iemaksāt:
Biedrības Laiks-BL kontā – SEB Banka,
nr.:LV60UNLA0050018705154

Grāmatas “Sibirijas bērni”

abus sējumus latviešu un angļu valodā
varat iegādāties par šādām cenām:

pirmais sējums ar piegādi ASV – **70 USD**

otrais sējums ar piegādi ASV – **80 USD**

abi sējumi ar piegādi ASV – **150 USD**

Grāmatas un DVD varam nosūtīt pa pastu.

Tālr.: +(371) 25671951 vai

e-pasts: sibirijasberni@gmail.com

Čekus sūtīt A. Jerumanim,
1600 El. Rito Ave, Glendale, CA 91208,
USA, Tel.- 818-247-8390

Fonds “Sibirijas bērni”

Laikraksts

BRĪVĀ LATVIJA

JOPROJĀM INFORMĒ, IZGLĪTO, IZKLAIDĒ

Pasūtīniet digitālo laikrakstu ŠEIT:

www.brivalatvija.lv/abone-interneta

vai maksājiet bankā SIA VESTA-LK kontā:

AS SEB banka, kods UNLALV2X,

Konta nr.: LV80UNLA0050016243516

ar piezīmi “BL abon” un norādot vārdu, uzvārdu,

e-pastu un mājas adresi

Ik nedēļu izlasīsiet Jums svarīgu informāciju labā latviešu valodā.

Abonementa maksa:

• par 12 mēn. (48 nr.) EUR 55 (550 SEK)

• par 6 mēn. EUR 30 (300 SEK)

• 1 nedēļu EUR 2 (20 SEK)

Par reklāmu un sludinājumiem sazinieties ar redakciju
Rīgā, Ģertrūdes ielā 27, LV-1011, e-pasts: redakcija@brivalatvija.lv,
tālr.: +371 67326761 vai +371 29439423

www.facebook.com/@brivalatvija

[www.twitter.com @briva_latvija](http://www.twitter.com/@briva_latvija)

Mājaslapa:

www.brivalatvija.lv

SPORTS

SPORTS

SPORTS

SPORTS

KO IZJUTA ARTŪRS IRBE, KLAUSOTIES LATVIJAS HIMNU?

1920. gada 7. jūnijā Kārļa Bau-
maņa dziesma "Dievs, svēti Lat-
vijū!" tika oficiāli pasludināta par
valsts himnu.

Artūrs Irbe

100 gadu jubilejas sakarā Lat-
vijas hokeja leģenda Artūrs Irbe
atceras 2000. gada pasaules čem-
pionātu Sanktpēterburgā, kur
Latvijas hokejisti pieveica zvaigž-
ņoto Krievijas izlasi – 3:2. Tajā
laikā mūsu hokejists saprata hoke-
ja saikni ar valsti un tautu. Par
to Artūrs pastāstīja intervijā Lat-
vijas Radio.

"Saistībā ar Latvijas himnu man
noteikti visvairāk atmiņā paliku-
si 2000. gada pasaules čem-
pionāta spēle pret Krieviju. Visas
mūsu emocijas ir atspoguļotas,
dzirdētas un piedzīvotas. Pro-
tams, asaras bira un prieks bija,"
atceras vārtsargs Artūrs Irbe. "Šī
himna un šī spēle mūsu cilvē-
kiem nozīmē tik daudz, ka tajā
pašā vasarā 2000. gadā es gāju
Rīgā pa ielu, un man priekšā no-
stājās kāda vecmāmiņa, kuŗa
mani apstādināja un teica: "Artūr,
es gribu pateikt jums paldies!
Nē, nē, nepārprotiet, es neesmu
hokeja līdzjutēja, esmu vienkāršs
cilvēks, bet šo spēli es skatījos.
Pēc spēles stāvēju kājās pie tele-
vizora un dziedāju jums līdz ar
asarām acīs."

PAR OLIMPISKAJĀM SPĒLĒM

Latvijas Veselības ministrijas
galvenais infektologs Uga Dum-
pis uzskata, ka japāņus gaida
liels izaicinājums, jo olimpiskās
spēles pulcē cilvēkus no visas pa-
saules. "Iespējams, ka uz nākamo
vasaru būs izstrādāta vakcīna.

Uga Dumpis // Foto: LETA

Diez vai paspēs visus vakcinēt,
bet sportistus gan varētu. Japānā
šobrīd epidemioloģiskā situācija
ir laba, domāju, ka olimpiāda
notiks, bet, ja visi nebūs vakcinēti,
tad droši vien pie tukšām tribī-
nēm un tikai televīzijas kame-
rām," intervijā TV prognozēja
Dumpis. "Esmu optimists, domā-
ju, ka uz nākamo vasaru vīruss
varbūt būs pazudis vai būs gata-
va vakcīna. Bet kā būs ar kvali-

fikācijas sacensībām, treniņno-
metnēm, sagatavošanās procesu,
grūti pateikt. Tāpat nevar zināt,
vai rudenī nenāks atpakaļ otrais
vilnis un vai spēsim to noturēt."

LATVIJAS BASKETBOLA IZLASES "SAPŅU KOMANDA"

Starptautiskā basketbola fede-
rācija (FIBA) savā mājaslapā ai-
cināja līdzjutējus balsot par Lat-
vijas basketbola izlases "sapņu
komandu" Eiropas čempionātos.
Aptaujai tika izvirzīti 16 basket-
bolisti, kuŗi piedalījušies vismaz
vienā Eiropas čempionātā. Līdz
ar to aptaujā nav Nacionālās bas-
ketbola asociācijas (NBA) klubu
pārstāvji Rodions Kurucs un
Anžejs Pasečņiks, kuŗiem ir ne-
liela spēļu pieredze valstsvieni-
bā. Aptaujai tika nominēti Jānis
Blūms, Kristaps Porziņģis, Ai-
nars Bagatskis, Jānis Strēlnieks,
Andris Biedriņš, Dāvis Bertāns,
Kaspars Kambala, Roberts Štel-
machers, Kristaps Janičenoks,
Uvis Helmanis, Armands Šķēle,
Jānis Timma, Kaspars Bērziņš,
Raimonds Migliniķis, Kristaps
Valters. FIBA atzīmē, ka Latvija
joprojām ir mazākā valsts pēc
iedzīvotāju skaita, kas triumfējusi
Eiropas čempionātā. Latvija to
paveica kontinenta pašās pirmā-
jās meistarsacīkstēs 1935. gadā.

Iepriekš šāds balsojums bija
veikts par vairāku valstu visu lai-
ku labākajām izlasēm, tai skaitā
Lietuvu, Grieķiju, Čehiju un ci-
tām. Balsojumā bija iespējams
izvēlēties piecus dažādus Latvi-
jas izlases spēlētājus, neatkarīgi
no viņu pozīcijas laukumā. Bez
īpaša pārsteiguma visvairāk bal-
su ieguva Nacionālās basketbola
asociācijas (NBA) spēlētājs **Kris-
taps Porziņģis**, kuŗš Latvijas iz-
lasi pārstāvēja 2017. gada Eiropas
čempionātā un caurmērā spēlēja
izcēlās ar 23,6 punktiem un
5,9 atlēkušajām bumbām.

Uzreiz aiz Porziņģa ierindojās
cits NBA spēlētājs **Dāvis Ber-
tāns**, kuŗš Latvijas izlases kreklu
ir vilcis mugurā divos Eiropas
čempionātos – 2011. un 2017.
gadā. Bertāna vidējie rādītāji Ei-
ropas čempionāta spēlēs ir 10,2
punkti un 2,5 bumbas zem gro-
ziem.

Tālāk seko Latvijas izlases ve-
terāns un Eiropas čempionātu
vērtība saspēles vadītāja pozīcijā
Jānis Strēlnieks, kuŗš Latviju pā-
rstāvējis četros turnīros – 2011.,
2013., 2015. un 2017. gadā. Caur-
mērā spēlēja Strēlnieks izcēlies ar
7,6 punktiem, 4,7 rezultatīvām
piespēlēm un 3,1 bumbu zem
groziem.

Latvijas "sapņu komandā" ie-
kļuvis arī **Jānis Timma**, kuŗš iz-
lases krāsas aizstāvējis divos Ei-
ropas čempionātos – 2015. un

2017. gadā. Vidēji spēlēja Timma
guvis 10,3 punktus, pievienojot
5,2 atlēkušās bumbas un trīs
piespēles.

"Sapņu komandā" iekļuvis arī
Ainars Bagatskis, kuŗš ir bijis
visu iepriekš minēto basketbo-
listu galvenais treneris Latvijas
izlasē. Bagatskis, kuŗš Latvijas
basketbola fanu vidū bija pazis-
tams ar iesauku "Zelta roka", Lat-
viju pārstāvējis četros Eiropas
čempionātos – 1993., 1997., 2001.
un 2003. gadā. Caurmērā spēlēja
Bagatskis guvis 15,1 punktu un
izcīnījis 4,3 atlēkušās bumbas.

Pēdējā Eiropas čempionātā
2017. gadā Latvijas izlasei izdevās
sasnāgt turnīra ceturtdaļfinālu,
kur tika atzīts nākamo čempionu
Slovēnijas valstsvienības pāra-
kums. Šajā čempionātā Latvija
finišēja **piektajā** vietā, kas ir Lat-
vijas valstsvienības augstākais sa-
sniegums kopš neatkarības at-
jaunošanas.

5 MILJONI SPORTAM

Sporta joma Latvijā pēc korona
vīrusa pandēmijas atkopsies lē-
nām. Valdošās koalīcijas partneri
iezīmējuši piecus miljonus eiro
sportam. Šo naudu attiecīgās or-
ganizācijas drīkstēs lietot iepriekš
paredzētiem mērķiem – tai skai-
tā arī sporta infrastruktūras at-
balstam, piemēram, Olimpiskajam
centram Rīgā, kam nepieciešami
aptuveni 300 tūkstošiem eiro, lai
nebankrotētu.

DAŽOS VĀRDOS

• Latvijas izlase šonedēļ no-
tikušajā vēsturē pirmajā Baltijas
kausa izcīņā **e-futbolā** palika
trešajā vietā, informē Latvijas
Futbola federācija (LFF). Sacen-
sību gaitā pašmāju e-futbola spē-
lētāji zaudēja Lietuvai un divreiz
cīnijās neizšķirti ar Igauniju. Par
vēsturē pirmajiem čempioniem
Baltijas kausa izcīņā e-futbolā
kļuva Lietuvas e-sportisti.

• **Plūdmales volejbolam** Jūr-
malā ir īpaša nozīme un likum-
sakarīgi, apvienojot spēkus ar
Jūrmalas pilsētas domi un Jūr-
malas Sporta skolu, šogad no
10. jūnijā atklāti plūdmales vo-
lejbola treniņus Jūrmalas plū-
dmales centrā.

• Ilggadējais Latvijas Basket-
bola savienības (LBS) ģenerālse-

kretārs **Edgars Šneps** nolēmis
pamest amatu. Jaunu LBS ģene-
rālsēkretāru ievēlēs 11. jūnijā.

• Latvijas sieviešu basketbola
klubs **TTT Rīga** par valdes priekš-
sēdi ievēlējis **Guntu Baško**,
portālu *Diena.lv* informēja kluba
pārstāvji.

• Basketbolists **Mārtiņš Mei-
ers**, kas spēlēja *Podgoricas* ko-
mandā *Budučnost voli*, nolēmis
pāriet uz citu klubu.

• Pilnībā atcelta **blakusvāgu**
motokrosa 2020. gada pasaules
čempionāta sezona, ziņo Starp-
tautiskā Motosporta federācija
(FIM). Lēmumu par čempionāta
pilnīgu atcelšanu pieņēma FIM
sadarbībā ar sacensību promou-
teru "APO Multimedia". "Tā vietā,
lai gaidītu un liktu visiem
dzīvot neziņā, abas puses piekri-

ta koncentrēties uz 2021. gadu
un gatavoties nākamajai sezo-

na," teikts FIM paziņojumā.

• Latvijas hokejists **Krišs Grund-
manis** par meldonija lietošanu
saņēmis četru gadu diskvalifi-
kāciju, informē Latvijas Antido-
pinga birojs.

• Slovaķijas izlases centra uz-
brucējs **Mareks Zagrapans** no-
raidījis Kontinentālās hokeja lī-
gas (KHL) kluba *Rigas Dinamo*
piedāvājumu.

P. Karlsons

MATĪSS KUKAINIS

ADVOKĀTS AR TIESĪBĀM ASV UN LATVIJĀ.

- Mantošana.
- Īpašuma pirkšana un pārdošana.
- Meža apsaimniekošana un pārdošana.

Vaļņu iela 3, Rīga, LV-1050
matiss@sk-legal.com
+371 28390346

Fonds "Namejs" aicina ikvienu dot
savu ieguldījumu, lai varam atbalstīt
veterānus, kaņavīrus un viņu ģime-
nes!

ATCERIES SAVĒJOS!

**Valsts aizsardzības un
patriotisma fonds "Namejs"**
Reģ. nr. 40008240249
Konta nr. SWED bankā
LV45HABA0551040447334

Pievienosimies arī mēs!

Skatiet arī sociālajos tīklos:

www.facebook.com/FondsNamejs

